

UDKAST

Forslag til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Ændring af reglerne om udstedelse, nægtelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge og betaling for erstatningsopholdskort m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 415 af 13. marts 2021, § 25 i lov nr. 982 af 26. maj 2021, og senest ved § 1 i lov nr. 1192 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. § 39, stk. 5-12, ophæves.

2. Efter § 39 indsættes:

»§ 39 a. Udlændingestyrelsen kan udstede særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument.

Stk. 2. Der kan i særlige tilfælde udstedes laissez-passer til en udlænding til brug for indrejse i, udrejse fra eller tilbagerejse til Danmark.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen kan, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument i følgende tilfælde:

- 1) Når der er rejst sigtelse mod udlændingen for et strafbart forhold, som kan antages at medføre frihedsstraf, og der på grund af sagens

UDKAST

beskaffenhed eller udlændingens forhold er grund til at antage, at den pågældende vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet.

- 2) Når udlændingen er idømt frihedsstraf, som ikke er afsonet, eller er pålagt bødestraf eller konfiskation, som ikke er erlagt, eller for hvilken sikkerhed ikke foreligger, og der på grund af sagens beskaffenhed eller udlændingens forhold er grund til at antage, at den pågældende vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet.
- 3) Når udlændingens udrejse ville stride imod bestemmelser i lovgivningen, der har til formål at sikre en persons tilstedeværelse her i landet, indtil den pågældende har opfyldt forpligtelser over for det offentlige eller over for private, som påhviler den pågældende.
- 4) Når der er grund til at antage, at udlændingen har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.
- 5) Når udlændingen er mindreårig, og der er grund til at antage, at udlændingen ellers vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den pågældendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for at indgå ægteskab eller for at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold.
- 6) Når udlændingen flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation i anledning af, at rejselegitimationen er bortkommet.
- 7) Når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at udlændingen i ulovlig hensigt har forvansket eller fjernet dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger eller har ladet andre personer forvanske eller fjerne dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger.
- 8) Når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at udlændingen har stillet eller forsøgt at stille sin rejselegitimation til rådighed for tredjemand, eller at udlændingens rejselegitimation er blevet benyttet til uberettiget indrejse her i landet eller i et andet EU- eller Schengenland af en tredjemand.
- 9) Når udlændingen ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtig fortællelse over for Udlændingestyrelsen uretmæssigt skaffer sig en rejselegitimation eller bevirker, at en for udlændingen udfærdiget rejselegitimation ikke kommer til at indeholde den pågældendes billede, rigtige navn, fødselsdato eller andre persondata.

UDKAST

10) Når det i øvrigt skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan endvidere inddrage særlig rejselegitimation udstedt til en udlænding, når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 1-3 og nr. 10, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 4, der ikke kan overstige 3 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 5, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Dog kan afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 5, kun gælde, indtil den mindreårige udlænding fylder 18 år.

Stk. 8. Nægtes udstedelse af eller inddrages særlig rejselegitimation efter stk. 3, nr. 6-9, vil udlændingen i en periode på 5 år ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan spærre en dansk udstedt særlig rejselegitimation i Det Centrale Pasregister, i følgende tilfælde:

- 1) Når en udlænding er i besiddelse af både dansk udstedt særlig rejselegitimation og nationalt udstedt pas eller særlig rejselegitimation udstedt af et andet land og ikke deponerer enten den dansk udstedte særlige rejselegitimation, det nationalt udstedte pas eller den særlige rejselegitimation udstedt af et andet land hos Udlændingestyrelsen.
- 2) Når der er truffet afgørelse efter stk. 3 eller 4 om inddragelse af særlig rejselegitimation.
- 3) Når indehaveren af et fremmedpas står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister. Dette gælder dog ikke i forhold til fremmedpas udstedt til statsløse i overensstemmelse med konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling.

Stk. 10. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter

UDKAST

samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Den særlige rejselegitimation, hvori et barn ønskes slettet, kan midlertidigt inddrages med henblik på sletning. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om sletning af børn i andre personers særlige rejselegitimation, herunder om indgivelse og behandling af anmodninger herom.

Stk. 11. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, herunder om hvilke udlændinge der er omfattet af stk. 1, om indgivelse og behandling af ansøgninger om særlig rejselegitimation, om gyldighedstid og rejsebegrænsning og om deponering af rejselegitimation. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om nægtelse, inddragelse og spærring i Det Centrale Pasregister af særlig rejselegitimation til udlændinge.

Stk. 12. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse af laissez-passes, herunder om, hvilke udlændinge der er omfattet af stk. 2, og om indgivelse og behandling af ansøgninger om laissez-passes.«

3. I § 44, *stk. 2*, ændres »§ 4 a og § 4 b« til: »§§ 4 a, 4 b og 4 c«.

4. I § 44 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Ved indgivelse af en ansøgning til Udlændingestyrelsen eller til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om udstedelse af laissez-passes efter § 39 a, *stk. 2*, betales et gebyr på 300 kr. for ansøgere, der er fyldt 18 år, og et gebyr på 150 kr. for ansøgere under 18 år, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.«
Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.

5. § 44, *stk. 3*, som bliver *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* For genudstedelse af et opholdskort, der er udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse eller udlændingens ønske om ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde, opkræves et gebyr på 1200 kr. Der opkræves ikke gebyr for udstedelse af opholdskort som følge af ændring af personnummer, udlændingenummer, personidentitet, opholdsgrundlag eller navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller skilsmisse.«

6. I § 44 indsættes som *stk. 5*:

UDKAST

»Stk. 5. Gebyrerne efter stk. 3 og 4 pris- og lønreguleres en gang årligt den 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste kronebeløb. Udlændinge- og integrationsministeren bekendtgør hvert år, hvilken regulering der skal finde sted.«

7. I § 46, stk. 1, ændres »og 9« til: »og 10«.

8. I § 46 indsættes efter stk. 7 som nyt stykke:

»Stk. 8. Afgørelser om laissez-passer efter § 39 a, stk. 2, kan foruden af Udlændingestyrelsen, jf. stk. 1, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«

Stk. 8-10 bliver herefter stk. 9-11.

9. I § 46 a, stk. 7, nr. 4, ændres »§ 39, stk. 10 og 11« til: »§ 39 a, stk. 9«.

10. I § 53 a, stk. 2, 5. pkt., ændres »nr. 1-6« til: »nr. 1-3 og 5-6«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2022.

Stk. 2. § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse på ansøgninger om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. § 1, nr. 3 og 4, finder ikke anvendelse på ansøgninger om udstedelse af dansk rejselegitimation og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, eller for ansøgninger om udstedelse af laissez-passer, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse på ansøgninger om genudstedelse af opholdskort, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. § 1, nr. 10, finder ikke anvendelse på klager indbragt for Flygtningenævnet før lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 39, stk. 12, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 39 a, stk. 10, 3. pkt., og stk. 11.

UDKAST

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men loven kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udstedelse, nægtelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

2.1.1.2. Nægtelse af udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

2.1.1.3. Inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

2.1.1.4. Spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister

2.1.1.5. Klageadgang

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.1.3.1. Udstedelse af særlig rejselegitimation

2.1.3.2. Nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation

2.1.3.3. Varighed af en afgørelse om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation

2.1.3.4. Spærring af særlig rejselegitimation

2.1.3.5. Sletning af et barn under 15 år i andre personers særlige rejselegitimation

2.1.3.6. Bemyndigelse til fastsættelse af regler om udstedelse, nægtelse og inddragelse mv. af særlige rejselegitimation

2.1.3.7. Opsættende virkning ved klage til Flygtningenævnet

2.2. Fordobling af gebyret for udstedelse af dansk særlig rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen

2.2.1. Gældende ret

UDKAST

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.2.3. Den foreslåede ordning

2.3. Laissez-passer

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Udlændingestyrelsens praksis

2.3.1.2. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations praksis

2.3.1.3. Klageadgang og gebyr i sager om laissez-passer

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.3.3. Den foreslåede ordning

2.4. Ændring af reglerne om betaling for udstedelse af erstatningsopholdskort

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.4.3. Den foreslåede ordning

3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

3.1. Nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

3.1.1. Konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling (flygtningekonventionen) og Konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling (statsløsekonventionen)

3.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

3.1.3. FN's konvention om barnets rettigheder af 20. november 1989 (børnekonvention)

3.2. Fordobling af gebyret for særlig rejselegitimation

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Klimamæssige konsekvenser

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

9. Forholdet til EU-retten

10. Hørte myndigheder og organisationer mv.

11. Sammenfattende skema

UDKAST

1. Indledning

Særlig rejselegitimation til udlændinge (rejsedokument for flygtninge og fremmedpas) udstedes i Danmark til udlændinge, der ikke selv kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Reglerne om særlig rejselegitimation til udlændinge findes i henholdsvis udlændingeloven og udlændingebekendtgørelsen, herunder til dels som en henvisning til reglerne i pasloven om pas til danske statsborgere, og reglerne kan derfor være vanskelige for såvel borgere som myndigheder tydeligt at gennemskue.

Med lovforslaget lægges der op til at tydeliggøre og samle disse regler i udlændingeloven og samtidig ensarte udlændingelovens regler om nægtelse af udstedelse af og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge med paslovens regler herom for så vidt angår pas til danske statsborgere.

Rejsedokumenter for flygtninge og fremmedpas er – ligesom danske pas – teknisk avancerede og vanskelige at forfalske. I visse tilfælde får udlændingemyndighederne og politiet alligevel mistanke om misbrug, f.eks. at der sker udlån eller salg af identitets- eller rejselegitimation med henblik på, at andre personer skal benytte dem, eller i form af at rejselegitimation er blevet forvansket eller ødelagt på anden måde, f.eks. i den hensigt at skjule indehaverens rejseaktiviteter.

Med lovforslaget lægges der derfor også op til at styrke kontrolindsatsen på udlændingområdet ved at skabe hjemmel til at nægte at udstede eller at inddrage særlige rejselegitimation i flere tilfælde end i dag, hvor der er mistanke om misbrug, eller hvor der konstateres misbrug af rejselegitimationen.

Med lovforslaget lægges der desuden op til – som der i dag gælder for udstedelse af danske pas – at indføre hjemmel til at fordoble gebyret for udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, hvis en gyldig eller udløbet dansk rejselegitimation tilhørende en udlænding ikke kan fremvises ved ansøgning, eller hvis rejselegitimationen fremvises i ødelagt stand.

Endelig lægges der op til at regulere Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations udstedelse af laissez-passer i udlændingeloven samt at indføre gebyr for ansøgninger om laissez-passer, der indgives til disse styrelser.

UDKAST

Lovforslaget indeholder herudover et forslag om at ændre reglerne om betaling for udstedelse af erstatningsopholdskort, således at gebyret for at få udstedt et erstatningsopholdskort ikke længere fastsættes omkostningsbestemt, men som et lovfastsat beløb.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udstedelse, nægtelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

Efter udlændingelovens § 39, stk. 12, 1. pkt., fastsætter udlændinge- og integrationsministeren regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument.

Ved særlig rejselegitimation forstås rejsedokument for flygtninge (konventionspas) og fremmedpas.

Reglerne for udstedelse af særlig rejselegitimation mv. til udlændinge er fastsat i bekendtgørelse nr. 744 af 22. april 2021 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen).

Efter udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 1, udstedes rejsedokument for flygtninge og fremmedpas af Udlændingestyrelsen.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 1, udstedes rejsedokument for flygtninge efter ansøgning i overensstemmelse med reglerne i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (flygtningekonventionen) til en udlænding, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 8, stk. 1.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 2, udstedes fremmedpas efter ansøgning til 1) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 eller 3, 2) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2 eller 3, 3) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, eller 4) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §

UDKAST

9, stk. 1, nr. 2, hvis én af den pågældendes forældre har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 3, 1. pkt., at udstedelse af rejslegitimation efter bekendtgørelsens § 7, stk. 1 og 2, skal betinges af, at udlændingens pas eller rejslegitimation deponeres hos Udlændingestyrelsen. Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 3, 2. pkt., at rejslegitimation udstedt efter bekendtgørelsens § 7, stk. 2, nr. 4, eller § 7, stk. 3, kan inddrages, hvis udlændingen får udstedt nationalitetspas.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, udstedes fremmedpas efter ansøgning til en udlænding, der ikke er i stand til at skaffe sig pas eller anden rejslegitimation, såfremt udlændingen er meddelt 1) tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller § 9 q, stk. 2 eller 3, 2) tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 q, stk. 8, jf. § 9 q, stk. 1, 3) tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens §§ 9-9 f eller 9 q, 4) tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, 5) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, 6) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, 7) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, eller 8) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Det er op til udlændingen at dokumentere, eller i visse tilfælde sandsynliggøre, at den pågældende er forhindret i at få udstedt et pas eller anden rejslegitimation af myndighederne i hjemlandet. En statsløs person er ikke omfattet af dette dokumentationskrav. Fornøden dokumentation vil f.eks. være et skriftligt afslag på udstedelse af pas eller rejslegitimation fra den udstedende myndighed i udlændingens hjemland (statsborgerskabsland) eller fra det pågældende lands ambassade her i landet eller i udlandet.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, kan rejsedokument for flygtninge og fremmedpas udstedes efter ansøgning til en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1-3, når særlige grunde taler derfor.

UDKAST

Efter udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 15, finder reglerne om udstedelse af pas til danske statsborgere i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Et rejsedokument for flygtninge giver som udgangspunkt den pågældende udlænding samme adgang til at rejse som danske statsborgere med dansk nationalitetspas. Rejsedokumentet vil dog som udgangspunkt ikke være gyldigt for rejser til hjemlandet (statsborgerskabslandet) eller de lande, hvor den myndighed, der har meddelt opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Rejsedokumenter for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse på grundlag af asyl, forsynes med en påtegning om rejsebegrænsning. En udlænding, der har fået udstedt fremmedpas, skal afhængig af nationalitet i forhold til de fleste lande ansøge om visum før indreisen, men har herudover samme rejseadgang som udlændinge, der har fået udstedt rejsedokument for flygtninge.

Hvis en udlændings rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas bortkommer, skal det anmeldes til politiet. Politiet registrerer oplysninger om bortkomne pas i Det Centrale Pasregister, der indeholder oplysninger om personer, for hvem der er udstedt pas af danske myndigheder. Oplysningerne registreres endvidere i Schengeninformationssystemet, der bl.a. indeholder oplysninger om stjålne eller på anden vis forsvundne identitetsdokumenter (pas, identitetskort, kørekort), for at sikre, at dokumenterne beslaglægges og/eller tilbageholdes som bevis med henblik på retsforfølgning, hvis de igen bruges af indehaveren eller en anden person.

2.1.1.2. Nægtelse af udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

Efter udlændingelovens § 39, stk. 5, kan udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke selv kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, nægtes, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, hvis ansøgeren flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation, i anledning af at rejselegitimationen er bortkommet, eller hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, jf. dog stk. 6.

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 39, stk. 5, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 96 som fremsat, side 6, at det vil bero på en konkret vurdering af de samlede omstændigheder i hver enkelt sag, om der foreligger tilstrækkelige oplysninger til at danne grundlag for en

UDKAST

mistanke om misbrug, der kan begrunde, at udstedelse af rejselegitimation kan nægtes. Det forudsættes i bemærkningerne, at der i almindelighed vil være tilstrækkeligt grundlag for en mistanke om misbrug, hvis en udlænding to gange inden for en periode på fem år har fået udstedt ny rejselegitimation med den begrundelse, at rejselegitimationen er bortkommet.

For så vidt angår nægtelse af udstedelse af rejselegitimation, når det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, fremgår det af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 96 som fremsat, side 6, at det vil bero på et konkret skøn, der foretages af udlændingemyndighederne, om der i den enkelte sag er grund til at antage, at en udlænding har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for den nationale sikkerhed, en trussel mod den offentlige orden eller skade statens omdømme.

Ifølge bemærkningerne forstås med udtrykket »den nationale sikkerhed« især de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (Landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.). Med udtrykket »den offentlige orden« sigtes til andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for den nationale sikkerhed. Det fremgår desuden af bemærkningerne, at hvis det er åbenlyst, at en ansøger tidligere har misbrugt eller forsøgt at misbruge en særlig rejselegitimation til udlændinge, også selv om det kun er sket i et enkeltstående tilfælde, vil udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge endvidere kunne nægtes under hensyn til den offentlige orden. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor ansøgeren indrømmer et tidligere misbrug eller forsøg på misbrug, eller hvor dette er blevet opdaget af Udlændingestyrelsen. Med udtrykket »statens omdømme« henvises til situationer, hvor det vurderes, at ansøgeren ved sine handlinger i udlandet vil kunne skade Danmarks relationer til andre lande.

Efter udlændingelovens § 39, stk. 6, kan udstedelse af rejsedokument for flygtninge i medfør af flygtningekonventionen og fremmedpas til statsløse i medfør af konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling (statsløsekonventionen) kun nægtes efter udlændingelovens § 39, stk. 5, hvis tvungende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det.

UDKAST

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen bl.a., at dette indebærer, at tærsklen for, hvornår mistanke om misbrug kan føre til nægtelse af udstedelse af rejsedokumenter for flygtninge eller fremmedpas til statsløse personer, er højere end ved nægtelse efter § 39, stk. 5. Der henvises i den forbindelse til Folketingstidende 2017-18, A, L 96 som fremsat, side 7.

Nægtes udstedelse af særlig rejselogitimation efter udlændingelovens § 39, stk. 5 eller 6, med henvisning til, at ansøgeren flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselogitimation, i anledning af at rejselogitimationen er bortkommet, vil ansøgeren i en periode på 5 år ikke kunne få udstedt ny rejselogitimation, medmindre der foreligger ganske særlige omstændigheder, jf. udlændingelovens § 39, stk. 8.

Efter bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 96 som fremsat, side 7, forstås med udtrykket »ganske særlige omstændigheder« i den forbindelse bl.a. tilfælde, hvor afgørende familiemæssige hensyn taler for, at den pågældende bør have adgang til at foretage en specifik rejse ud af landet, selvom der ikke er forløbet fem år fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af rejselogitimation som følge af mistanke om misbrug. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis der opstår dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem. Der vil efter omstændighederne også kunne gives tilladelse til, at en person foretager en specifik rejse som led i sit arbejde, hvis det vil medføre betydelig ulempe eller økonomisk tab for den pågældende eller dennes arbejdsgiver, såfremt rejsen ikke kan gennemføres.

Efter udlændingelovens § 39, stk. 7, kan udstedelse af særlig rejselogitimation til en mindreårig udlænding, der ikke selv kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, nægtes, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, når der er grund til at antage, at den mindreårige udlænding ellers vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den pågældendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for at indgå ægteskab eller for at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 7, dækker over de rejser, som det vil være strafbart at sende sine børn på i medfør af straffelovens § 260 a om forbud mod religiøse vielser af mindreårige og indgåelse af andet ægteskabslignende forhold med mindreårige og straffelovens § 215 a om forbud mod at sende sit barn på eller lade sit barn deltage i udlandsophold, der bringer barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare. Det bemærkes, at

UDKAST

udlændingelovens § 39, stk. 7, er tilsvarende § 2, stk. 1, nr. 5 og 6 i lov om pas til danske statsborgere m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 76 af 19. januar 2017, som ændret ved § 2 i lov nr. 1542 af 18. december 2018, § 2 i lov nr. 167 af 29. februar 2020, § 4 i lov nr. 124 af 30. januar 2021 og § 2 i lov nr. 415 af 13. marts 2021 (pasloven). Det fremgår af bemærkningerne til § 39, stk. 7, at det tilsigtes, at Udlændingestyrelsen skal kunne nægte at udstede særlig rejselegitimation til mindreårige udlændinge efter tilsvarende betingelser, der gælder for nægtelse af udstedelse af pas til mindreårige danske statsborgere i medfør af paslovens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6. Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 126 som fremsat, side 19.

Nægtes udstedelse af særlig rejselegitimation efter udlændingelovens § 39, stk. 7, skal Udlændingestyrelsen fastsætte en frist for afgørelsen, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Dog kan afgørelser truffet efter stk. 7 kun gælde, indtil den mindreårige udlænding fylder 18 år. Den mindreårige udlænding vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Dette fremgår af udlændingelovens § 39, stk. 9.

Med ”særlige omstændigheder” forstås, at der undtagelsesvist vil kunne udstedes rejselegitimation til en mindreårig udlænding med henblik på at foretage en specifik rejse ud af landet, selv om der ikke er forløbet 1 år fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse eller inddragelse af rejselegitimation, jf. bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 126 som fremsat, side 21.

2.1.1.3. Inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

Efter udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., kan særlig rejselegitimation til udlændinge inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet. Reglerne om, at politiet kan nægte udstedelse af pas til en dansk statsborger eller inddrage et allerede udstedt pas, fremgår af paslovens § 2.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 3, 2. pkt., kan rejselegitimation udstedt efter bekendtgørelsens § 7, stk. 2, nr. 4, eller § 7, stk. 3, inddrages, hvis udlændingen får udstedt nationalitetspas.

UDKAST

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 1, at det er Udlændingestyrelsen, der har kompetencen til at inddrage særlig rejselegitimation udstedt til udlændinge.

Efter udlændingelovens § 39, stk. 10, 2. pkt., kan et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation.

Baggrunden for bestemmelsen er hensynet til at forebygge børnebortførelser.

2.1.1.4. Spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister

Efter udlændingelovens § 39, stk. 10, kan Udlændingestyrelsen spærre en dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister, såfremt en udlænding er i besiddelse af både dansk udstedt rejselegitimation og nationalt udstedt pas og ikke ønsker at deponere den dansk udstedte rejselegitimation eller det nationalt udstedte pas hos styrelsen.

Reglen i udlændingelovens § 39, stk. 10, gør sig i praksis gældende for udlændinge, der får udstedt rejselegitimation efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 1 og 2, da udstedelse herefter betinges af, at udlændingens pas eller rejselegitimation deponeres hos Udlændingestyrelsen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 3. Spærring af rejsedokument ved manglende deponering gør sig således gældende for både rejsedokument for flygtninge og fremmedpas.

Såfremt Udlændingestyrelsen får orientering om, at en udlænding, der har fået udstedt særlig rejselegitimation efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 1 eller 2, tillige har fået udstedt et nationalitetspas, vil Udlændingestyrelsen anmode udlændingen om at deponere et af passene. Såfremt udlændingen ikke efter anmodning indsender et af sine pas til deponering hos Udlændingestyrelsen, vil det dansk udstedte rejsedokument blive spærret.

Efter udlændingelovens § 39, stk. 11, kan Udlændingestyrelsen endvidere spærre et dansk udstedt fremmedpas i Det Centrale Pasregister, såfremt indehaveren står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 96 som fremsat, side 5, at det følger af tillægget til flygtningekonventionen, at hvis en flygtning tager fast ophold i et andet land end dét, der har udstedt dokumentet, vil det være myndighederne i det nye opholdsland, der vil skulle inddrage det gamle rejsedokument for flygtninge og tilbagesende det til den udstedende myndighed. Det ville således stride mod Danmarks internationale forpligtelser, hvis en udlænding med opholdstilladelse som flygtning i henhold til flygtningekonventionen ville kunne få sit rejsedokument for flygtninge spærret, alene fordi den pågældende var registreret som udrejst i CPR. Tilsvarende ville det ikke være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at spærre en statsløs udlændings fremmedpas, alene fordi den pågældende var registreret som udrejst i CPR.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 11, om spærring af fremmedpas finder således ikke anvendelse i forhold til udlændinge omfattet af statsløsekonventionen.

Det er forudsat i bemærkningerne til udlændingelovens § 39, stk. 10 og 11, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 96 som fremsat, side 8, at der ved spærring af rejsedokumenter for flygtninge eller fremmedpas i medfør af de pågældende bestemmelser vil ske indberetning til de relevante databaser, herunder Schengeninformationssystemet og Interpols database for stjålne, ulovligt handlede, mistede eller ugyldiggjorte rejsedokumenter. Herved sikres, at grænsemyndighederne i såvel Danmark som andre lande har mulighed for at standse den pågældende i forbindelse med en eventuel kontrol, der foretages ved ind- og udrejsekontrol.

2.1.1.5. Klageadgang

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingeloven påklages til Udlændingenævnet, jf. dog bl.a. stk. 7 og § 53 a. Det betyder bl.a., at Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af udstedelse af dansk fremmedpas eller inddragelse af et sådant rejsedokument kan påklages til Udlændingenævnet. Klagen skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 3. Klagen er ikke gebyrlagt.

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, kan klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af udstedelse af dansk

UDKAST

rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument indbringes for Flygtningenævnet. Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt., har påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, opsættende virkning.

At en klage har opsættende virkning betyder ifølge almindelige processuelle principper, at den påklagede afgørelse ikke har nogen retsvirkning og derfor ej heller kan håndhæves, før den måtte blive stadfæstet. Det betyder i praksis, at en udlænding, som har fået inddraget særlig rejselegitimation af Udlændingestyrelsen, fortsat kan benytte og rejse med rejselegitimationen under klagesagens behandling i Flygtningenævnet.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 7, nr. 4, kan Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 10 og 11, ikke påklages.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det med den nuværende opbygning af reglerne om særlig rejselegitimation – hvor reglerne om udstedelse er fastsat i udlændingebekendtgørelsen, hvor reglerne om nægtelse findes i udlændingeloven, og hvor der i udlændingeloven henvises til de regler om inddragelse, som gælder om pas til danske statsborgere – kan være vanskeligt for såvel borgere som myndigheder tydeligt at gennemskue, hvilke regler der gælder om udstedelse, nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge.

For at tydeliggøre, hvornår der kan ske henholdsvis udstedelse, nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, finder Udlændinge- og Integrationsministeriet det hensigtsmæssigt at samle reglerne herom i udlændingeloven, herunder således at det fremadrettet vil følge direkte af udlændingeloven og ikke af udlændingebekendtgørelsen, at der kan udstedes særlig rejselegitimation til udlændinge.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder i den forbindelse, at det vil være hensigtsmæssigt så vidt muligt at ensarte udlændingelovens regler om nægtelse af udstedelse af og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge med paslovens regler herom for så vidt angår pas til danske statsborgere, således at det som udgangspunkt skal være muligt for Udlændingestyrelsen at nægte udstedelse af eller at inddrage særlig

UDKAST

rejselegitimation til udlændinge i tilsvarende situationer, som politiet kan nægte udstedelse af eller inddrage pas til danske statsborgere.

Herudover oplever Udlændingestyrelsen flere tilfælde af misbrug af særlig rejselegitimation, hvor en udlændings rejselegitimation fremstår med forvanskede eller fjernede dele, eller at påtegninger i rejselegitimationen ses fjernet. Det kan for eksempel være, at sider er blevet revet eller klippet ud, chippen er ødelagt, rejsebegrænsninger er fjernet eller påskrevet at være annulleret, samt at visumstickers og rejsestempler ses fjernet.

Udlændingestyrelsen formoder, at rejselegitimationen i nogle tilfælde beskadiges af udlændingen for at skjule, hvor længe udlændingen har opholdt sig uden for Danmark, eller for at forsøge at kunne rejse til hjemlandet på trods af en påført rejsebegrænsning.

Udlændingestyrelsen oplever endvidere i praksis misbrug i forbindelse med ansøgninger om udstedelse af ny rejselegitimation samt misbrug af rejselegitimation, der stadig er gyldig. Styrelsen har således bl.a. oplevet, at udlændinge med opholdstilladelse i Danmark angiver at have mistet deres rejselegitimation under en ferie, og hvor styrelsen på baggrund af sagens oplysninger, herunder bl.a. på baggrund af indberetning herom, har mistanke om, at rejselegitimationen er blevet overdraget til en anden person med henblik på, at vedkommende kan indrejse ulovligt.

Styrelsen oplever herudover, at udlændinge forsøger at få udstedt rejselegitimation med en anden persons foto, at der er skrevet falske forlængelser i rejselegitimation, eller at der er lavet falske ophævelser af rejsebegrænsninger i rejselegitimation.

Udlændingestyrelsen sender en række sager vedrørende ødelagt rejselegitimation til dokumentteknisk undersøgelse hos Nationalt ID Center, hvis styrelsen vurderer, at der vil kunne foretages en sådan undersøgelse. Det betyder, at f.eks. brændte pas, meget våde pas eller pas uden sider ikke sendes til Nationalt ID Center. Styrelsen sender desuden sager, hvor der er tvivl om en ansøgers identitet, til vurdering hos Nationalt ID Center med henblik på identitetsfastlæggelse.

Der er efter de gældende regler ikke mulighed for at nægte at udstede eller at inddrage særlig rejselegitimation til udlændinge, hvis der alene er mistanke om, at en udlænding har f.eks. forvansket eller fjernet dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger med ulovlig hensigt,

eller at udlændingen har stillet en tidligere udstedt rejselegitimation til rådighed for en uvedkommende person. Det skal efter de gældende regler være åbenlyst, at udlændingen f.eks. har fået udstedt særlig rejselegitimation med en uvedkommende persons generalia, før rejselegitimationen kan nægtes udstedt eller inddrages. Det kan være en udfordring for udlændingemyndighederne at fastlægge, at misbruget er åbenlyst, fordi det tilgængelige billedmateriale fra de(n) tidligere sag(er) er af så ringe kvalitet, at en eventuel ansigtssammenligning fra Nationalt ID Center ikke med sikkerhed kan konkludere, om pasindehaveren er sammenlignelig med personen på pasfotoet.

Det er vigtigt, at myndighederne er i stand til at kende og kontrollere identiteten på de udlændinge, der rejser ind og ud af Danmark, eller som allerede opholder sig her i landet. Udlændinge her i landet, som gør brug af falsk identitet, eller som har ukendt baggrund, vanskeliggør myndighedernes varetagelse af en effektiv kontrol på udlændingeområdet.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der er behov for at udvide Udlændingestyrelsens muligheder for at kunne nægte at udstede eller inddrage særlig rejselegitimation til udlændinge i tilfælde af mistanke om misbrug af en tidligere udstedt rejselegitimation eller forsøg på misbrug i forbindelse med en ansøgning om rejselegitimation.

Endelig er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den gældende regel om, at påklage af Udlændingestyrelsens afgørelser om at nægte at udstede eller inddrage et dansk rejsedokument for flygtninge har opsættende virkning, ikke er hensigtsmæssig. Det bemærkes i den forbindelse, at sådanne negative afgørelser om rejsedokument for flygtninge alene vil kunne træffes, når Udlændingestyrelsen vurderer, at der foreligger tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet, og at effektivering af en sådan afgørelse, hvorved et rejsedokument nægtes udstedt eller inddrages under henvisning til sådanne tvingende hensyn, efter ministeriets opfattelse ikke bør suspenderes afventende klagebehandlingen i Flygtningenævnet.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget lægges der op til at samle og tydeliggøre reguleringen af udstedelse, nægtelse af udstedelse, inddragelse og spærring af særlig rejselegitimation til udlændinge i en ny bestemmelse i udlændingelovens §

UDKAST

39 a, herunder at ensarte den foreslåede bestemmelse med reglerne i paslovens § 2, stk. 1.

Det foreslås således at ophæve de gældende regler i udlændingelovens § 39, stk. 5-12, om særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, og at overføre indholdet af de ophævede regler til den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, ligesom det i bestemmelsen foreslås at udvide mulighederne for nægtelse af udstedelse eller inddragelse samt spærring af særlig rejselegitimation til udlændinge ved mistanke om misbrug eller forsøg på misbrug af sådan rejselegitimation.

2.1.3.1. Udstedelse af særlig rejselegitimation

Det foreslås at indsætte en hjemmel i udlændingeloven til, at Udlændingestyrelsen kan udstede særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 1.

Ved særlig rejselegitimation forstås rejsedokument for flygtninge (konventionspas) og fremmedpas.

Der tilsigtes med lovforslaget umiddelbart ingen ændringer i forhold til, hvilke udlændinge der vil kunne få udstedt særlig rejselegitimation i medfør af regler udstedt af udlændinge- og integrationsministeren.

2.1.3.2. Nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation

Med de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 1-10, foreslås det at angive de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser – vil kunne nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen fremover vil kunne nægte at udstede og inddrage særlig rejselegitimation til udlændinge efter de samme regler. Udlændingestyrelsen vil som hidtil ikke kunne nægte at udstede eller inddrage en særlig rejselegitimation til en udlænding, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

UDKAST

Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes i den forbindelse særligt til flygtningekonventionen og statsløsekonventionen. De foreslåede bestemmelser om nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation vil således skulle administreres i overensstemmelse med artikel 28 i henholdsvis flygtningekonventionen og statsløsekonventionen og tillæggene til begge konventioner. Udlændingestyrelsen vil således alene kunne nægte at udstede eller inddrage et rejsedokument for konventionsflygtninge eller et fremmedpas til en statsløs omfattet af statsløsekonventionen, hvis tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det.

Det bemærkes, at der for så vidt angår Danmarks internationale forpligtelser efter flygtningekonventionen og statsløsekonventionen er tale om en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 6, der foreslås ophævet med lovforslagets § 1, nr. 1. Ophævelsen sker alene af lovtekniske grunde, og der er således med ophævelsen ikke tilsigtet en ændret forståelse af Danmarks forpligtelser efter henholdsvis flygtningekonventionen og statsløsekonventionen. Tærsklen for, hvornår der vil kunne ske nægtelse af udstedelse eller inddragelse af rejsedokumenter for konventionsflygtninge eller fremmedpas til statsløse personer, vil således – som det er tilfældet i dag – være højere end for udlændinge, der ikke er omfattet af de to konventioner. Der henvises i øvrigt til lovforslagets pkt. 3 om forholdet til Danmarks internationale forpligtelser.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, nr. 1, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når der er rejst sigtelse mod udlændingen for et strafbart forhold, som kan antages at medføre frihedsstraf, og der på grund af sagens beskaffenhed eller den sigtedes forhold er grund til at antage, at den pågældende vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet.

Den foreslåede bestemmelse svarer til paslovens § 2, stk. 1, nr. 1, der alene gælder for danske statsborgere, og er i vidt omfang en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere. Bestemmelsen foreslås indsat

UDKAST

med henblik på at ensarte udlændingelovens og paslovens regler om nægtelse af udstedelse og inddragelse af henholdsvis særlig rejselegitimation til udlændinge og pas til danske statsborgere, og bestemmelsen vil således skulle anvendes i overensstemmelse med paslovens § 2, stk. 1, nr. 1. Det bemærkes i den forbindelse, at det typisk vil være politiet eller anklagemyndigheden, der anmoder Udlændingestyrelsen om at nægte at udstede eller inddrage særlig rejselegitimation efter bestemmelsen.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, nr. 2, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingen er idømt frihedsstraf, som ikke er afsonet, eller er pålagt bødestraf eller konfiskation, som ikke er erlagt, eller for hvilken sikkerhed ikke foreligger, og der på grund af sagens beskaffenhed eller den sigtedes forhold er grund til at antage, at den pågældende vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet.

Den foreslåede bestemmelse svarer til paslovens § 2, stk. 1, nr. 2, der alene gælder for danske statsborgere, og er i vidt omfang en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere. Bestemmelsen foreslås indsat med henblik på at ensarte udlændingelovens og paslovens regler om nægtelse af udstedelse og inddragelse af henholdsvis særlig rejselegitimation til udlændinge og pas til danske statsborgere, og bestemmelsen vil således skulle anvendes i overensstemmelse med paslovens § 2, stk. 1, nr. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at det typisk vil være politiet eller anklagemyndigheden, der anmoder Udlændingestyrelsen om at nægte at udstede eller inddrage særlig rejselegitimation efter bestemmelsen.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, nr. 3, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingens udrejse ville stride imod bestemmelser i lovgivningen, der har til formål at sikre en persons

UDKAST

tilstedeværelse her i landet, indtil den pågældende har opfyldt forpligtelser over for det offentlige eller over for private, som påhviler den pågældende.

Den foreslåede bestemmelse svarer til paslovens § 2, stk. 1, nr. 3, der alene gælder for danske statsborgere, og er i vidt omfang en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere. Bestemmelsen foreslås indsat med henblik på at ensarte udlændingelovens og paslovens regler om nægtelse af udstedelse og inddragelse af henholdsvis særlig rejselegitimation til udlændinge og pas til danske statsborgere, og bestemmelsen vil således skulle anvendes i overensstemmelse med paslovens § 2, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 4, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når der er grund til at antage, at udlændingen har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i paslovens § 2, stk. 1, nr. 4, og er i vidt omfang en videreførelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere. Med den foreslåede bestemmelse kommer det til at fremgå udtrykkeligt af udlændingeloven, at der vil kunne ske såvel inddragelse som nægtelse af udstedelse af særlig rejselegitimation til en udlænding under samme antagelse om udlændingens hensigter i udlandet, som politiet vil kunne nægte at udstede eller inddrage pas til danske statsborgere efter paslovens § 2, stk. 1, nr. 4 – det vil sige, når der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Som nævnt ovenfor vil der for så vidt angår udlændinge omfattet af flygtningekonventionen eller statsløsekonventionen alene kunne ske nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation, hvis tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det. Det vil bero på en konkret vurdering af oplysningerne i hver enkelt sag, om der foreligger

UDKAST

tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden, der muliggør nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation i overensstemmelse med flygtningekonventionen eller statsløsekonventionen. Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 4, vil skulle ses i sammenhæng med udlændingelovens § 21 b, jf. mere herom længere nede.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes, uanset om den person, over for hvem der træffes afgørelse, befinder sig i Danmark eller i udlandet. Udlændingestyrelsen vil således også kunne inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation fra en person, der opholder sig i udlandet.

Mistankekravet (»grund til at antage«) følger systematikken i paslovens § 2, stk. 1, nr. 4. Ved vurderingen af, om der er grund til at antage, at en udlænding har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil der således skulle lægges vægt på de samme momenter, som politiet lægger vægt på ved vurderinger efter paslovens § 2, stk. 1, nr. 4. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Det vil bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af Udlændingestyrelsen, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet. Det bemærkes i den forbindelse, at politiet ofte i praksis vil videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Vurderingen af, om en persons formodede deltagelse i aktiviteter i udlandet kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil ligeledes bero på et konkret skøn. Denne vurdering vil skulle foretages af politiet. Politiet vil således – enten af egen drift ved videregivelse af informationer til Udlændingestyrelsen eller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen – skulle fremkomme med en vurdering af, om de formodede aktiviteter kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Politiets vurdering heraf vil skulle lægges til grund ved Udlændingestyrelsens behandling af en sag om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation efter den foreslåede bestemmelse udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 4.

UDKAST

Udtrykket »statens sikkerhed« omfatter især de interesser, der følger af straffelovens kapitel 12 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og straffelovens kapitel 13 om forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme mv.

Udtrykket »andre staters sikkerhed« omfatter alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde en afgørelse om at nægte udstedelse af særlig rejselegitimation eller at inddrage en allerede udstedt rejselegitimation.

Med udtrykket »væsentlig trussel mod den offentlige orden« sigtes til andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Dette kan bl.a. være drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183).

Der skal efter lovforslaget være tale om, at de aktiviteter, som udlændingen vurderes at have til hensigt at deltage i, kan påvirke den pågældende i en sådan grad, at det indebærer eller forøger en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Heri ligger, at en mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden ikke er tilstrækkelig.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 4, skal ses i sammenhæng med bl.a. udlændingelovens § 21 b og de mulige opholdsretlige konsekvenser, det kan have for en herboende udlænding, hvis vedkommende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt. Det følger således af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt., at en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det følger endvidere af udlændingelovens § 21

UDKAST

b, stk. 3, at hvis der foreligger oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1. Hvis Udlændingestyrelsen således f.eks. har truffet afgørelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, om, at en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet, vil det kunne være relevant at undersøge, om der på samme baggrund vil kunne træffes afgørelse om f.eks. inddragelse af udlændingens særlige rejselegitimation, hvis den pågældende har fået udstedt et sådant dokument, og efterfølgende spærring af rejselegitimationen i Det Centrale Pasregister i medfør af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 9, jf. længere nede. Eller hvis Udlændingestyrelsen f.eks. har modtaget oplysninger, der har givet styrelsen anledning til at vejlede en udlænding efter reglen i udlændingelovens § 21 b, stk. 3, vil det kunne være relevant at undersøge, om der på baggrund af de samme oplysninger vil kunne træffes afgørelse om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af en udlændings særlige rejselegitimation for at forebygge, at den pågældende anvender rejselegitimationen til at udrejse med.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 5, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingen er mindreårig, og der er grund til at antage, at udlændingen ellers vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den pågældendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for at indgå ægteskab eller for at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 7, sammenholdt med bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., og svarer til bestemmelserne i paslovens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6. Der tilsigtes ingen indholdsmæssig ændring af Udlændingestyrelsens mulighed for at kunne nægte at udstede særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation i de situationer, som er nævnt i den foreslåede § 39 a, stk. 3, nr. 5.

Det tilsigtes således med bestemmelsen, at Udlændingestyrelsen som hidtil vil kunne nægte at udstede særlig rejselegitimation til en mindreårig

UDKAST

udlænding efter tilsvarende betingelser, der gælder for nægtelse af udstedelse af pas til mindreårige danske statsborgere i medfør af paslovens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6.

Det vil bero på et konkret skøn, der foretages af Udlændingestyrelsen, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet.

Oplysninger, der i almindelighed kan antages at have betydning for, om en sådan situation foreligger, som giver grund til at nægte at udstede særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding, vil eksempelvis være, at den pågældende mindreårige udlænding selv henvender sig til myndighederne for at få hjælp, eller at en lærer eller anden omsorgsperson for den mindreårige udlænding henvender sig, fordi vedkommende har fået mistanke om, at den pågældende er i fare for at blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for der at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold. Der bør dog ligeledes ses på, om oplysningerne bestyrkes af familieforholdene, ligesom også andre typer af oplysninger kan være væsentlige.

I de tilfælde, hvor henvendelsen ikke kommer fra den mindreårige udlænding selv, og hvor den mindreårige er fyldt 10 år, bør den mindreårige udlænding, så vidt det er muligt, inddrages i spørgsmålet. Den bevismæssige værdi af den mindreårige udlændings egen opfattelse af situationen bør bl.a. afhænge af udlændingens alder og modenhed. Den mindreårige udlændings egen anskuelse af situationen bør dog som udgangspunkt ikke tillægges afgørende vægt.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 6, at Udlændingestyrelsen medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingen flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation i anledning af, at rejselegitimationen er bortkommet.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af en del af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 5.

UDKAST

Det vil som hidtil bero på en konkret vurdering af de samlede omstændigheder i hver enkelt sag, om der foreligger tilstrækkelige oplysninger til at danne grundlag for en mistanke om misbrug, der kan begrunde, at udstedelse af særlig rejselegitimation kan nægtes, eller at særlig rejselegitimation kan inddrages efter den foreslåede bestemmelse.

Situationer, hvor det kan lægges til grund, at der har været tale om undskyldelige omstændigheder og således ikke misbrugstilfælde, vil ikke være omfattet af bestemmelsen. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis udlændingen kan godtgøre, at vedkommendes særlige rejselegitimation er bortkommet ved brand. Det kan også være tilfældet, hvis udlændingen har anmeldt, at vedkommendes særlige rejselegitimation er bortkommet som følge af tyveri, og politiet efterfølgende tilvejebringer dette.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 7, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at udlændingen i ulovlig hensigt har forvansket eller fjernet dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger eller har ladet andre personer forvanske eller fjerne dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger.

Bl.a. tilfælde, hvor en tidligere udstedt dansk særlig rejselegitimation er blevet ødelagt eller beskadiget, og hvor Udlændingestyrelsen vurderer, at ødelæggelsen kan være udført med den hensigt at skjule oplysninger om indehaverens rejseaktiviteter, vil være omfattet af bestemmelsen.

Der kan endvidere være tilfælde, hvor den særlige rejselegitimation i øvrigt er forsøgt ændret ved forfalskning, f.eks. hvis der i rejselegitimationen er skrevet en forlængelse af rejselegitimationens gyldighed, der ikke er foretaget af Udlændingestyrelsen.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, nr. 8, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at udlændingen har stillet eller forsøgt at stille sin rejselegitimation til rådighed for tredjemand, eller at udlændingens rejselegitimation er blevet benyttet til

UDKAST

uberettiget indrejse her i landet eller i et andet EU- eller Schengenland af en tredjemand.

Bl.a. tilfælde, hvor der er mistanke om, at særlig rejselegitimation er blevet stillet eller forsøgt stillet til rådighed for tredjemand, eller hvor rejselegitimationen er blevet overdraget til tredjemand med henblik på, at vedkommende kan indrejse ulovligt i Schengenområdet, vil være omfattet af bestemmelsen. Det vil kunne indgå som et moment i vurderingen, om udlændingen har udvist passivitet i forhold til at forhindre tredjemands misbrug, f.eks. om den pågældende uden unødigt ophold har meldt sin rejselegitimation bortkommet til myndighederne.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, nr. 9, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingen ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtig fortielse over for Udlændingestyrelsen uretmæssigt skaffer sig en rejselegitimation eller bevirker, at en for udlændingen udfærdiget rejselegitimation ikke kommer til at indeholde den pågældendes foto, rigtige navn, fødselsdato eller andre persondata.

Bl.a. tilfælde, hvor udlændingen har forsøgt at få udstedt særlig rejselegitimation med urigtige oplysninger i den hensigt, at tredjemand skal anvende rejselegitimationen, f.eks. en anden persons foto, navn, underskrift, fødselsdato eller anden persondata, vil være omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 10, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når det i øvrigt skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 10, er en videreførelse af en del af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 5.

Det vil som hidtil bero på et konkret skøn, der foretages af udlændingemyndighederne, om der i den enkelte sag er grund til at antage,

UDKAST

at en udlænding har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter – der ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 39, stk. 1, nr. 4 – hvor dette kan indebære eller forøge en fare for den nationale sikkerhed, en trussel mod den offentlige orden eller skade statens omdømme.

Hvis det er åbenlyst, at en udlænding tidligere har misbrugt eller forsøgt at misbruge en særlig rejselegitimation for udlændinge, også selv om det kun er sket i et enkeltstående tilfælde, vil udstedelse af særlig rejselegitimation kunne nægtes udstedt eller inddrages under hensyn til den offentlige orden. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor den pågældende indrømmer et tidligere misbrug eller forsøg på misbrug, eller hvor dette er blevet opdaget af Udlændingestyrelsen eller politiet.

For så vidt angår statens omdømme henvises til situationer, hvor det vurderes, at udlændingen ved sine handlinger i udlandet vil kunne skade Danmarks relationer til andre lande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor myndighederne bliver bekendt med, at en person ansøger om særlig rejselegitimation alene med det formål at ville skade Danmarks omdømme i udlandet.

Der tilsigtes med den foreslåede bestemmelse ingen ændring af praksis for, hvornår det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme at nægte udstedelse af eller at inddrage særlig rejselegitimation.

Det bemærkes, at rejsedokument for konventionsflygtninge og fremmedpas til statsløse personer alene vil kunne nægtes udstedt eller inddraget, hvis tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 4, at Udlændingestyrelsen endvidere kan inddrage særlig rejselegitimation udstedt til en udlænding, når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af en del af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge bl.a. kan inddrages, når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

Omfattet af bestemmelsen er bl.a. tilfælde, hvor en udlænding har fået udstedt særlig rejselegitimation på grundlag af, at udlændingen havde en

UDKAST

bestemt type opholdstilladelse, men hvor udlændingen ikke længere har en sådan opholdstilladelse, og det således objektivt kan konstateres, at grundlaget for udstedelsen er bortfaldet. Bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor en udlændingen har fået udstedt nationalitetspas, og grundlaget for at udstede særlig rejselegitimation på den baggrund er bortfaldet.

Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tilsigtet nogen ændring af Udlændingestyrelsens praksis for at inddrage særlig rejselegitimation, når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

2.1.3.3. Varighed af en afgørelse om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation

Det foreslås med lovforslaget, at Udlændingestyrelsen ved afgørelser truffet efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 1-10, i hvert enkelt tilfælde vil skulle fastsætte en frist for varigheden af afgørelsen.

I udlændingelovens § 39 a, stk. 5, foreslås det således, at Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 1-3 om sigtelse, idømt frihedsstraf eller i øvrigt i strid med bestemmelser i lovgivningen og nr. 10 om hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Det bemærkes, at afgørelserne alene vil kunne gælde, så længe betingelserne i de enkelte bestemmelser fortsat er opfyldt. Den fastsatte tidsfrist vil således ikke kunne strække sig over længere tid, end hvad der er nødvendigt for f.eks. at fastholde udlændingen i Danmark.

Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder i hver enkelt sag, om en eventuel forlængelse af fristen skal fastsættes til 1 år eller kortere.

I udlændingelovens § 39 a, stk. 6, foreslås det, at Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 4, om såkaldte fremmedkrigere, der ikke kan overstige 3 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af

UDKAST

Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Fristen på tre år i den foreslåede bestemmelse svarer til den frist, som politiet i medfør af paslovens § 2, stk. 2, kan fastsætte for afgørelser om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af pas til danske statsborgere i tilfælde som dem, der er omfattet af den foreslåede § 39 a, stk. 3, nr. 4.

Fristen vil skulle fastsættes ud fra en konkret vurdering af, hvor tungtvejende og alvorlige de foreliggende oplysninger i den enkelte sag må anses for at være, og hvor lang en periode der må anses for nødvendig for, at den pågældendes ønske om og vilje til i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for bl.a. statens sikkerhed, vil kunne ændres.

Der vil i alle tilfælde være tale om en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder.

Ved at fastsætte den foreslåede maksimale tidsmæssige udstrækning til tre år tilsigtes det at skabe mulighed for at differentiere mellem de enkelte sager og deres forskellige karakter, hvorved alvoren af de konkrete forhold, som begrundet afgørelsen, vil kunne afspejles i den tidsmæssige udstrækning af afgørelsen.

Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, om en eventuel forlængelse af fristen skal fastsættes til 1 år eller kortere.

Der vil ved afgørelser om forlængelse af fristen kunne lægges vægt på de samme omstændigheder som ved den oprindelige afgørelse om inddragelse af særlig rejselegitimation eller nægtelse af udstedelse af særlig rejselegitimation. Det vil bero på en konkret vurdering af de omstændigheder, som har begrundet den oprindelige afgørelse, om der kan ske forlængelse alene på baggrund heraf.

I udlændingelovens § 39 a, stk. 7, foreslås det, at Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 5, om mindreårige, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Dog kan afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 5 kun gælde, indtil den mindreårige udlænding fylder 18 år.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 9, og betyder, at Udlændingestyrelsen i hvert enkelt tilfælde skal fastsætte en frist for varigheden af afgørelsen på maksimalt 1 år, dog således at fristen kan forlænges med op til 1 år ad gangen, hvis betingelserne i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 5, fortsat er opfyldt. Fristen kan dog maksimalt forlænges, til den mindreårige udlænding fylder 18 år. Den mindreårige udlænding vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Det forudsættes i den forbindelse, at fristen i første omgang som udgangspunkt fastsættes til 1 år, idet det må anses for tvivlsomt, at forældrenes ønske om og vilje til at sende den mindreårige udlænding til udlandet til forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for der at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold, vil kunne ændres inden for en kortere tidsperiode.

Ved en eventuel forlængelse af fristen vil der derimod kunne være grund til at overveje at fastsætte en kortere frist. Dette vil afhænge af de konkrete omstændigheder.

Der vil ved afgørelser om forlængelse af fristen kunne lægges vægt på de samme omstændigheder som ved den oprindelige afgørelse om nægtelse af udstedelse af eller inddragelse af særlig rejselegitimation. Det vil bero på en konkret vurdering af styrken af de omstændigheder, som har begrundet den oprindelige afgørelse, om der vil kunne ske forlængelse alene på baggrund heraf.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 8, at udlændingen i en periode på 5 år ikke vil kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, såfremt Udlændingestyrelsen efter stk. 3, nr. 6-9, har nægtet udstedelse af særlig rejselegitimation eller inddraget en allerede udstedt særlig rejselegitimation.

Den foreslåede bestemmelse er dels en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 8, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 6, dels en udvidelse til også at omfatte

UDKAST

tilfælde af misbrug efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 7-9.

Det bemærkes, at der efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 8, kan udstedes ny særlig rejselegitimation, selvom der ikke er forløbet fem år fra Udlændingestyrelsens afgørelse om særlig rejselegitimation, såfremt der foreligger ”ganske særlige omstændigheder”. Efter den foreslåede nye bestemmelse i § 39 a, stk. 8, vil der skulle foreligge ”særlige omstændigheder”. Begrebet ”ganske særlige omstændigheder”, jf. bemærkningerne til § 39, stk. 8, som gengivet under pkt. 2.1.1.2, dækker over de samme tilfælde, der vil kunne begrunde udstedelse af rejselegitimation til en specifik rejse, som begrebet ”særlige omstændigheder” dækker over, jf. den angivne definition heraf længere nedenfor. Der er således ved udeladelsen af ordet ”ganske” alene tilsigtet en sproglig ensretning af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 5-8, om fastsættelse af tidsfrister for Udlændingestyrelsens afgørelser om særlig rejselegitimation. Der er således ikke tilsigtet en indholdsmæssig ændring af bestemmelsen.

Det betyder, at en udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om at nægte udstedelse af eller at inddrage særlig rejselegitimation efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 6-9, ikke vil kunne få udstedt ny rejselegitimation i en periode på fem år regnet fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Det bemærkes, for så vidt angår de fastsatte tidsfrister i medfør af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 5-8, at det forudsættes, at Udlændingestyrelsen af egen drift eller efter anmodning fra den pågældende, hvis særlige rejselegitimation er nægtet udstedt eller inddraget, genoptager en sag efter de almindelige forvaltningsretlige regler, hvis faktiske forhold af betydning for sagen ændrer sig væsentligt i virkningsperioden.

Udlændingestyrelsen vil efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 5-8, hvis der foreligger særlige omstændigheder, kunne udstede rejselegitimation til brug for en specifik rejse til en udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om at nægte at udstede særlig rejselegitimation eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation, selv om den fastsatte tidsfrist ikke er udløbet.

UDKAST

Med »særlige omstændigheder« forstås bl.a. tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes ret til familieliv, uddannelse eller arbejde med afgørende vægt taler for at give tilladelse til at foretage en specifik rejse ud af landet.

Det forudsættes, at en udlænding, over for hvem særlig rejselegitimation er nægtet udstedt, eller hvis særlige rejselegitimation er inddraget, selv vil skulle søge tilladelse til at få udstedt særlig rejselegitimation med henblik på at foretage en specifik rejse, og at den pågældende i den forbindelse vil skulle dokumentere, at betingelserne herfor er opfyldt.

Det bemærkes i den forbindelse, at rejselegitimation udstedt som følge af en sådan særlig omstændighed alene vil skulle udstedes for det tidsrum, som er påkrævet af hensyn til rejsens varighed, og alene vil skulle være gyldigt for rejse til de lande, som udlændingen planlægger at transitere og opholde sig i. Rejselegitimationen vil skulle udstedes mod sædvanlig betaling.

2.1.3.4. Spærring af særlig rejselegitimation

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 9, at Udlændingestyrelsen kan spærre en dansk udstedt særlig rejselegitimation i Det Centrale Pasregister, hvor 1) en udlænding er i besiddelse af både dansk udstedt særlig rejselegitimation og nationalt udstedt pas eller særlig rejselegitimation udstedt af et andet land og ikke deponerer enten den dansk udstedte særlige rejselegitimation, det nationalt udstedte pas eller den særlige rejselegitimation udstedt af et andet land hos Udlændingestyrelsen, 2) der er truffet afgørelse efter de foreslåede bestemmelser i § 39 a, stk. 3 eller 4, om inddragelse af særlig rejselegitimation, eller 3) indehaveren af et fremmedpas står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister. Nr. 3 vil dog ikke gælde i forhold til fremmedpas udstedt til statsløse i overensstemmelse med konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling.

Det bemærkes, at der efter gældende praksis ved spærring af en dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister endvidere skal ske indberetning til de relevante databaser, herunder Schengeninformationssystemet og Interpols database for stjålne, ulovligt handlede, mistede eller ugyldiggjorte rejsedokumenter. Herved sikres, at grænsemyndighederne i såvel Danmark som andre lande har mulighed for at standse den pågældende i forbindelse med en eventuel kontrol, der foretages ved ind- og udrejsekontrol.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 9, nr. 1, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 10.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Udlændingestyrelsen kan spærre et dansk udstedt rejsedokument for flygtninge eller et fremmedpas i Det Centrale Pasregister, såfremt det konstateres, at udlændingen er i besiddelse af både dansk udstedt rejselogitimation og nationalt udstedt pas eller særlig rejselogitimation udstedt af et andet land og ikke deponerer det ene rejsedokument hos styrelsen.

Derved sikres det, at en udlænding, som ikke deponerer enten sit rejsedokument for flygtninge/fremmedpas eller sit nationalt udstedte pas eller sin særlige rejselogitimation udstedt af et andet land hos Udlændingestyrelsen, ikke længere vil kunne benytte rejsedokumentet/fremmedpasset til at rejse med.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 9, nr. 2, medfører, at Udlændingestyrelsen kan spærre en dansk udstedt særlig rejselogitimation i Det Centrale Pasregister, såfremt der er truffet afgørelse om inddragelse efter en af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3 eller 4. Herved sikres det, at en inddraget rejselogitimation ikke vil kunne benyttes til at rejse med, f.eks. i tilfælde af, at det ikke har været muligt at inddrage rejselogitimationen fysisk.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 9, nr. 3, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 11, og medfører, at Udlændingestyrelsen kan spærre et dansk udstedt fremmedpas i Det Centrale Pasregister, såfremt indehaveren har opgivet sin bopæl i Danmark. Derved sikres det, at et fremmedpas, som tilhører en udlænding, der har opgivet sin bopæl i Danmark og står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister, ikke længere vil kunne benyttes til at rejse med.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke kunne finde anvendelse i forhold til indehavere af fremmedpas udstedt til statsløse i overensstemmelse med konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers reststilling, da det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser at spærre en statsløs persons fremmedpas, alene fordi den pågældende er registreret som udrejst i CPR.

2.1.3.5. Sletning af et barn under 15 år i andre personers særlige rejselegitimation

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 10, at et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kan kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation, og at den særlige rejselegitimation, hvori et barn ønskes slettet, midlertidigt kan inddrages med henblik på sletning. Det foreslås endvidere, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om sletning af børn i andre personer særlige rejselegitimation, herunder om indgivelse og behandling af anmodninger herom.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 10, 1. pkt., er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 2. pkt., sammenholdt med bestemmelsen i § 39, stk. 12, 3. pkt., og svarer til reglen i paslovens § 2 a, stk. 1.

Bestemmelsen indebærer, at et barn under 15 år med selvstændigt pas, selvstændigt rejsedokument for flygtninge eller selvstændigt fremmedpas af den eller dem, der har forældremyndigheden over barnet, som hidtil vil kunne kræves slettet af andre personers rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas. Rejsedokumentet for flygtninge eller fremmedpasset, hvori et barn ønskes slettet, vil endvidere efter den foreslåede bestemmelse som hidtil kunne inddrages midlertidigt med henblik på sletning af barnet.

Den eller de, der ønsker et barn slettet af andre personers særlige rejselegitimation, vil skulle dokumentere at være indehaver eller indehavere af forældremyndigheden over barnet, og at der er udstedt selvstændigt pas eller særlig rejselegitimation til det pågældende barn.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 39 a, stk. 10, 2. pkt., kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om sletning af børn i andre personers særlige rejselegitimation, herunder om indgivelse og behandling af anmodninger herom. Det kan f.eks. være regler om, hvor og hvordan anmodninger om sletning af et barn skal indgives, og hvilken dokumentation der vil skulle fremlægges i den forbindelse.

2.1.3.6. Bemyndigelse til fastsættelse af regler om udstedelse, nægtelse og inddragelse mv. af særlige rejselegitimation

UDKAST

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 11, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, herunder om hvilke udlændinge der er omfattet af stk. 1, om indgivelse og behandling af ansøgninger om særlig rejselegitimation, om gyldighedstid og rejsebegrænsning og om deponering af rejselegitimation. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om nægtelse, inddragelse og spærring i Det Centrale Pasregister af særlig rejselegitimation til udlændinge.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 11, 1. pkt., om fastsættelse af regler om udstedelse af særlig rejselegitimation er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 1. pkt. Det er hensigten, at der efter bestemmelsen vil blive fastsat regler, der i det væsentlige svarer til de gældende regler i udlændingebekendtgørelsen om udstedelse af særlig rejselegitimation, ligesom det er hensigten, at reglerne i videst muligt omfang vil have lighed med reglerne for udstedelse af nationalitetspas til danske statsborgere.

Udlændinge- og integrationsministeren vil i medfør af den foreslåede bestemmelse bl.a. kunne fastsætte nærmere regler om den fysiske udformning af særlig rejselegitimation, herunder vil der kunne fastsættes regler om, at form og udseende mv. skal følge de tilsvarende regler om pas til danske statsborgere tilpasset kravene til den særlige rejselegitimation.

Udlændinge- og integrationsministeren vil i medfør af den foreslåede bestemmelse endvidere bl.a. kunne fastsætte nærmere regler om, hvilke udlændinge der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 1, om udstedelse af særlig rejselegitimation. Der vil i medfør heraf kunne fastsættes regler om, hvilke opholdstilladelser eller opholdsgrundlag der giver mulighed for, at Udlændingestyrelsen vil kunne udstede særlig rejselegitimation til den pågældende, ligesom der vil kunne fastsættes regler om, at særlig rejselegitimation vil kunne udstedes, når særlige grunde i øvrigt taler herfor. Det forventes, at der i medfør af bestemmelsen vil blive fastsat regler om, at de samme grupper af udlændinge, som i dag i medfør af udlændingebekendtgørelsen vil kunne få udstedt særlig rejselegitimation, fremadrettet også vil kunne få udstedt særlig rejselegitimation, idet det dog samtidig forventes at blive tydeliggjort, at også tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger, vil kunne få udstedt særlig rejselegitimation.

UDKAST

Udlændinge- og integrationsministeren vil endvidere i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne fastsætte regler om bl.a. indgivelse af og behandlingen af ansøgninger om særlig rejselegitimation. Det kan f.eks. være regler om, hvilken form for dokumentation der kan kræves vedlagt en ansøgning, til hvilken myndighed og hvordan ansøgninger skal indgives og regler om personligt fremmøde i forbindelse med en ansøgning.

Udlændinge- og integrationsministeren vil herudover kunne fastsætte regler om bl.a. gyldighedstid og rejsebegrænsning og om deponering af rejselegitimation. Det kan f.eks. være regler om længden af rejselegitimationens gyldighedsperiode, herunder forskellig gyldighedsperiode for forskellige persongrupper, f.eks. børn. Det kan endvidere f.eks. være regler om, i hvilke tilfælde og over for hvilke grupper af udlændinge der vil skulle fastsættes en rejsebegrænsning i den særlige rejselegitimation, samt i hvilke tilfælde der vil kunne ske ophævelse af en fastsat rejsebegrænsning. Det kan desuden f.eks. være regler om, i hvilke tilfælde der skal ske deponering af en udlændings nationalitetspas eller anden rejselegitimation, og i hvilke tilfælde nationalitetspasset eller rejselegitimationen vil skulle udleveres til den pågældende igen, herunder om vejledning til udlændingen i den forbindelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 11, 2. pkt., vil udlændinge- og integrationsministeren kunne fastsætte nærmere regler om nægtelse, inddragelse og spærring i Det Centrale Pasregister af særlig rejselegitimation til udlændinge. Det kan f.eks. være regler om, hvordan en afgørelse om inddragelse eller spærring skal meddeles den pågældende udlænding, og om hvilke myndigheder der vil skulle underrettes om en sådan afgørelse.

2.1.3.7. Opsættende virkning ved klage til Flygtningenævnet

Som det fremgår under pkt. 2.1.1.5 ovenfor kan en udlænding, som har fået inddraget særlig rejselegitimation af Udlændingestyrelsen, fortsat benytte og rejse med rejselegitimationen under klagesagens behandling i Flygtningenævnet, idet påklage til Flygtningenævnet af en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af et dansk rejsedokument for flygtninge har opsættende virkning.

Det foreslås, at der fremover ikke skal være opsættende virkning ved påklage til Flygtningenævnet af en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen

om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af et dansk rejsedokument for flygtninge.

Det betyder, at hvis Udlændingestyrelsen f.eks. træffer afgørelse om at inddrage et rejsedokument for flygtninge, fordi indehaveren af rejsedokumentet ikke længere har opholdstilladelse i Danmark som flygtning, eller fordi det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, så vil afgørelsen have virkning med det samme, også selv om den måtte blive påklaget til Flygtningenævnet.

2.2. Fordobling af gebyret for udstedelse af dansk særlig rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen

2.2.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 44, stk. 2, betales for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Efter paslovens § 4 a, stk. 1, betales for udstedelse af pas et gebyr, jf. stk. 2-6, og for optagelse af digitalt fingeraftryk i forbindelse med udstedelse af pas et gebyr, jf. § 4 b.

Efter paslovens § 4 a, stk. 2, betales for udstedelse af pas til personer, der er fyldt 18 år, men ikke har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, 862 kr.

Efter paslovens § 4 a, stk. 3, betales for udstedelse af fællespas 862 kr.

Efter paslovens § 4 a, stk. 4, betales for udstedelse af pas til personer, der har nået folkepensionsalderen, jf. § 1 a i lov om social pension, 350 kr.

Efter paslovens § 4 a, stk. 5, betales for udstedelse af pas til personer, der er under 18 år, 150 kr.

Efter paslovens § 4 a, stk. 6, 1. og 2. pkt., gælder stk. 1-5 også ved ombytning af pas, udstedelse af ekstra pas og udstedelse af nyt pas i

UDKAST

gyldighedsperioden. Dog udstedes nyt pas uden betaling, hvis et pas på grund af forhold, der må tilregnes den pasudstedende myndighed, lider af væsentlige mangler.

Efter paslovens § 4 b, stk. 1, betales for optagelse af digitalt fingeraftryk i forbindelse med udstedelse af pas 25 kr. Gebyret efter stk. 1 pris- og lønreguleres en gang årligt den 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste kronebeløb. Justitsministeren bekendtgør hvert år, hvilken regulering der skal finde sted. Dette følger af paslovens § 4 b, stk. 2.

Det følger af § 2 i bekendtgørelse nr. 2124 af 14. december 2020 om regulering af gebyr for optagelse af digitalt fingeraftryk i forbindelse med udstedelse af pas, at det i paslovens § 4 b, stk. 1, nævnte beløb udgør 28 kr. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 1. januar 2021.

Efter paslovens § 4 c fordobles de efter paslovens § 4 a, stk. 2-5 og stk. 6, 1. pkt., og § 4 b, stk. 1, gældende gebyrer for udstedelse af pas, hvis et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke kan fremvises ved ansøgning, eller hvis passet fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden.

Paslovens § 4 c blev indsat ved lov nr. 124 af 30. januar 2021 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af dele af aftalen om politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023), uden at der blev foretaget en tilsvarende ændring af udlændingelovens § 44, stk. 2. Loven trådte i kraft den 1. februar 2021.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at der hvert år forsvinder tusindvis af pas, og at årsagen til, at danske pas bortkommer, kan være mange. De kan bl.a. blive stjålet, ødelagt, tabt eller bortkomme i posten, men størstedelen af de pas, der årligt bortkommer, registreres af Rigspolitiet som forlagte. Bortkomstårsagen kan dog også være, at pasindehaveren ulovligt har solgt sit pas videre, hvorefter det f.eks. kan anvendes af bl.a. organiserede kriminelle, der misbruger danske pas til dokumentfalskneri og identitetstyveri. Det fremgår endvidere, at danske pas er eftertragtede handelsvarer, og at Rigspolitiet ser med stor alvor på sager om tyveri, salg og tab af pas, fordi passene i nogle tilfælde kan blive brugt til bl.a. kriminalitet. Det er Rigspolitiets forventning, at en fordobling af gebyret for

udstedelse af pas i henhold til paslovens § 4 a og § 4 b vil kunne medvirke til at indskærpe vigtigheden af at opbevare passet omhyggeligt, så det ikke bortkommer eller bliver ødelagt. Der henvises til Folketingstidende 2020-21, A, L 132 som fremsat, side 15.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

De gældende gebyrer for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk i forbindelse med udstedelsen følger allerede gebyrerne for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen af danske pas.

Da bestemmelsen i paslovens § 4 c om fordobling af pasgebyret i visse tilfælde for udstedelse af pas blev indført i februar 2021, blev der ikke samtidig indsat en henvisning til paslovens § 4 c i udlændingelovens § 44, stk. 2.

Udlændingestyrelsen har således på nuværende tidspunkt ikke hjemmel til at fordoble gebyret for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge i sådanne situationer, som er nævnt i paslovens § 4 c.

På baggrund af bl.a. Udlændingestyrelsens erfaringer med formodet misbrug af særlig rejselegitimation til udlændinge, jf. pkt. 2.1.2 ovenfor, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der også over for udlændinge med dansk udstedt særlig rejselegitimation – ligesom over for danske statsborgere – kan være god grund til at indskærpe vigtigheden af at opbevare rejselegitimationen omhyggeligt, så den ikke bortkommer eller bliver ødelagt.

Udlændinge- og Integrationsministeriets finder derfor, at der i udlændingeloven bør tilvejebringes hjemmel til, at Udlændingestyrelsen kan fordoble gebyret for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen i tilsvarende situationer, som fremgår af paslovens § 4 c – det vil sige, hvis en gyldig eller udløbet dansk rejselegitimation tilhørende udlændingen ikke kan fremvises ved ansøgning, eller hvis rejselegitimationen fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse heraf eller om udstedelse af ny rejselegitimation.

2.2.3. Den foreslåede ordning

UDKAST

Det foreslås på den baggrund at indsætte en henvisning til paslovens § 4 c i udlændingelovens § 44, stk. 2, således at der for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelsen af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens §§ 4 a, 4 b, og 4 c.

Det betyder, at gebyret for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen fremover vil skulle fordobles, hvis en gyldig eller udløbet rejselegitimation tilhørende udlændingen ikke kan fremvises ved ansøgning, eller hvis rejselegitimationen fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse heraf eller udstedelse af ny rejselegitimation i gyldighedsperioden.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at en fordobling af gebyret for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge vil kunne gennemføres inden for rammerne af flygtninge- og statsløsekonventionerne, når det sker under tilsvarende forhold, som gælder i forhold til udstedelse af pas til danske statsborgere. Der henvises i øvrigt til pkt. 3 nedenfor om forholdet til Danmarks internationale forpligtelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

2.3. Laissez-passer

2.3.1. Gældende ret

Udstedelse af laissez-passer er ikke reguleret ved lov, men følger af mangeårig praksis.

Et laissez-passer er en midlertidig rejselegitimation, som Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i særlige tilfælde kan udstede til en udlænding til brug for indrejse i, udrejse fra eller tilbagerejse til Danmark.

Det bemærkes, at Hjemrejsestyrelsen herudover som led i styrelsens arbejde med at udsende udlændinge vil kunne udstede laissez-passer, herunder særligt laissez-passer, der opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1953 af 26. oktober 2016 om indførelse af et europæisk rejsedokument til brug ved tilbagesendelse af

tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold til et sådant dokumentes udformning.

2.3.1.1. Udlændingestyrelsens praksis

Udlændingestyrelsen udsteder alene laissez-passes i særlige tilfælde. Det kan f.eks. være, hvis en herboende udlændings nationalitetspas kun kan udstedes eller forlænges ved personligt fremmøde i hjemlandet eller på hjemlandets ambassade i et andet land end Danmark, eller i tilfælde, hvor en udlænding akut har behov for at rejse til udlandet, f.eks. på grund af dokumenteret kritisk sygdom eller dødsfald i nærmeste familie.

Der kan endvidere være tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen bemyndiger udstedelse af laissez-passes via en dansk repræsentation i udlandet. Det kan f.eks. være ved første indrejse i Danmark for et familiesammenført familiemedlem til en herboende flygtning, der ikke er i besiddelse af eller i stand til at skaffe sig nationalitetspas. I perioder med mange sager om familiesammenføring til herboende flygtninge, udstedes der laissez-passes i et ikke ubetydeligt omfang i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse. Omfanget af udstedte laissez-passes kan således variere betydeligt fra år til år.

Endvidere kan der eksempelvis udstedes laissez-passes i situationer, hvor en herboende udlænding eller en udlænding med tidligere fast bopæl i Danmark henvender sig til en dansk repræsentation i udlandet eller til en repræsentation, som Danmark har indgået repræsentationsaftale med, og anmoder om hjælp til at kunne indrejse i Danmark. Det kan f.eks. være i tilfældet, hvor en udlænding mister sit pas i udlandet og derfor ikke kan indrejse i Danmark.

I sager af denne type vil den danske repræsentation i udlandet eller en repræsentation, som Danmark har indgået repræsentationsaftale med, anmode Udlændingestyrelsen om bemyndigelse til at udstede et laissez-passes til den pågældende, hvorefter styrelsen vil tage konkret stilling til, hvorvidt der kan udstedes laissez-passes og/eller tilbagerejsetilladelse, således at den pågældende kan indrejse i Danmark.

Udstedelse af laissez-passes forudsætter, at udlændingen har en gyldig opholdstilladelse i Danmark, og ikke allerede er i besiddelse af et nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation. Der kan dog være ganske særlige tilfælde, f.eks. bortfaldssager, hvor styrelsen kan vælge at

UDKAST

udstede et laissez-passer til en udlænding, som tidligere har haft en opholdstilladelse og efter et længerevarende udlandsophold henvender sig til styrelsen med ønske om at returnere til Danmark, og hvor det efter indrejsen nærmere skal vurderes, om opholdstilladelsen skal anses for bortfaldet, og/eller hvorvidt der måtte være grundlag for udstedelse af ny opholdstilladelse. Dette sker dog kun i et yderst begrænset omfang.

Som udgangspunkt udstedes et laissez-passer kun for den periode, som den rejse, der begrundes behovet for et laissez-passer, nødvendiggør. Gyldighedsperioden begrænses mest muligt, og et laissez-passer udstedes som udgangspunkt af Udlændingestyrelsen med en varighed på 5 dage, medmindre ganske særlige grunde taler for en længere gyldighedsperiode.

Det er udlændingens eget ansvar at sikre sig, at et laissez-passer udstedt i Danmark gyldigt kan anvendes som rejselegitimation i det land, som den pågældende påtænker at foretage rejse til.

Selve udstedelsen af et laissez-passer kræver, at udlændingen møder personligt op i Udlændingestyrelsens borgerservice, således at styrelsen kan foretage den fornødne identifikation af den pågældende.

Udstedelse af et laissez-passer fra udlandet kræver, at udlændingen møder personligt op og indgiver ansøgningen, således at den danske repræsentation kan foretage den fornødne identifikation af den pågældende.

Efter endt brug skal et laissez-passer indsendes til den udstedende myndighed.

2.3.1.2. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations praksis

Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI) udsteder alene laissez-passer i særlige tilfælde og i praksis i meget begrænset omfang. Det kan f.eks. være, hvis en ansøgers nationalitetspas kun kan udstedes eller forlænges ved personligt fremmøde på hjemlandets ambassade i et andet land end Danmark.

Der kan endvidere være tilfælde, hvor udlændingen opholder sig i udlandet, og hvor SIRI bemyndiger en dansk repræsentation i udlandet eller en repræsentation, som Danmark har indgået repræsentationsaftale med, til at udstede laissez-passer.

UDKAST

Udstedelse af et laissez-passers kræver, at udlændingen møder personligt op, således at SIRI, den danske repræsentation i udlandet eller en repræsentation, som Danmark har indgået repræsentationsaftale med, kan foretage den fornødne identifikation af den pågældende.

Der kan som udgangspunkt kun udstedes et laissez-passers til varigheden af den rejse, der begrundes behovet for et laissez-passers. Gyldighedsperioden begrænses mest muligt, og et laissez-passers udstedes som udgangspunkt med en varighed på 5 dage i EU og 30 dage til hjemlandet.

Efter endt brug skal et laissez-passers indsendes til den udstedende myndighed.

2.3.1.3. Klageadgang og gebyr i sager om laissez-passers

Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afslag på udstedelse af laissez-passers kan påklages til Udlændingenævnet inden 8 uger efter, at ansøgeren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. principperne i udlændingelovens § 46 a, jf. dog bl.a. § 53 a.

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 8, kan afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om bl.a. laissez-passers vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, indbringes for Flygtningenævnet.

Der opkræves i dag ikke gebyr for ansøgninger om eller udstedelse af laissez-passers.

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udstedelse af laissez-passers er som nævnt ikke nærmere reguleret i udlændingeloven, men følger af praksis på udlændingeområdet.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det kan være vanskeligt for såvel borgere som myndigheder tydeligt at gennemskue, hvilke regler der gælder i forhold til myndighedernes behandling af ansøgninger om laissez-passers, herunder om mulighederne for at få udstedt et laissez-passers og adgangen til at klage over afgørelser om afslag på laissez-passers, når reglerne ikke fremgår af udlændingeloven.

UDKAST

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at det vil være hensigtsmæssigt, herunder af hensyn til ansøgernes retssikkerhed, at regulere udstedelsen af laissez-passes i udlændingeloven, så det bliver tydeligere for såvel borgere som myndigheder, hvornår der eksempelvis vil kunne udstedes laissez-passes samt klages over afslag på en ansøgning om laissez-passes.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at der i udlændingeloven bør tilvejebringes udtrykkelig hjemmel for Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration til i særlige tilfælde at kunne udstede laissez-passes til udlændinge.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder endvidere, at det vil være hensigtsmæssigt at skabe mulighed for, at udlændinge- og integrationsministeren – hvis der opstår behov herfor – vil kunne fastsætte nærmere regler om udstedelse af laissez-passes, herunder om hvilke udlændinge der kan få udstedt laissez-passes, og om indgivelse og behandling af ansøgninger om laissez-passes til udlændinge til brug for indrejse i, udrejse fra eller tilbagerejse til Danmark.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at indgivelse af en ansøgning om laissez-passes bør gebyrpålægges – ligesom udstedelse af såvel fremmedpas som rejsedokument for flygtninge i dag er gebyrbelagt.

Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen i nogle tilfælde oplever, at udlændinge, der har ansøgt om laissez-passes, ikke afhenter dokumentet efter udstedelse, og at udlændinge ansøger om laissez-passes i stedet for at ansøge om særlig rejselegitimation, fordi det er nemmere og omkostningsfrit. Dette er efter Udlændinge- og Integrationsministeriet ikke hensigtsmæssigt.

Det er dog samtidig Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der ikke bør indføres gebyr for laissez-passes i sager, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet. Det kan f.eks. være ved første indrejse i Danmark for et familiesammenført familiemedlem til en herboende flygtning, hvor familiemedlemmet ikke er i besiddelse af eller i stand til at skaffe sig nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation, og hvor Udlændingestyrelsen derfor af egen drift i forlængelse af behandlingen af ansøgningen om familiesammenføring

bemyndiger udstedelse af laissez-passer via en dansk repræsentation i udlandet med henblik på udlændingens indrejse i Danmark.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i udlændingeloven tilvejebringes hjemmel til i udlændingelovens § 39 a, stk. 2, at der i særlige tilfælde kan udstedes laissez-passer til en udlænding til brug for indrejse i, udrejse fra eller tilbagerejse til Danmark.

Ved laissez-passer forstås midlertidig rejselegitimation, som i særlige tilfælde kan udstedes til en udlænding til brug for at foretage en specifik rejse, såfremt den pågældende ikke er i besiddelse af et nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation.

Laissez-passer vil efter den foreslåede bestemmelse som i dag kunne udstedes af Udlændingestyrelsen og af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration vil således fremover med udtrykkelig hjemmel i udlændingeloven – hvor det hidtil har fulgt af mangeårig praksis – i særlige tilfælde kunne udstede laissez-passer til en udlænding til brug for indrejse i, udrejse fra eller tilbagerejse til Danmark.

Det bemærkes, at der med bestemmelsen ikke tilsigtes ændringer i forhold til gældende praksis for, i hvilke særlige tilfælde Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan udstede laissez-passer. Det bemærkes endvidere, at der med den foreslåede bestemmelse ikke tilsigtes ændringer i forhold til Hjemrejsestyrelsens muligheder for at udstede laissez-passer som led i styrelsens arbejde med at udsende udlændinge. Hjemrejsestyrelsen vil således fortsat kunne udstede laissez-passer efter praksis som led i styrelsens arbejde med at udsende udlænding.

Det foreslås endvidere, at udlændinge- og integrationsministeren i medfør af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 12, vil kunne fastsætte nærmere regler om udstedelse af laissez-passer, herunder om, hvilke udlændinge der er omfattet af bestemmelsen i den foreslåede § 39 a, stk. 2, og om indgivelse og behandling af ansøgninger om laissez-passer.

UDKAST

Der vil efter den foreslåede bestemmelse således kunne fastsættes regler om bl.a., hvilke udlændinge der har mulighed for at få udstedt et laissez-passers og i hvilke situationer, samt om gyldighedstiden for et laissez-passers, og hvilke områder og lande et laissez-passers vil kunne anvendes til at indrejse i. Der vil endvidere kunne fastsættes regler om bl.a., hvilken form for dokumentation der kan kræves vedlagt en ansøgning, til hvilken myndighed ansøgningen kan indgives, hvordan ansøgninger skal indgives og regler om personligt fremmøde i forbindelse med en ansøgning.

Det bemærkes, at der med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse ikke tilsigtes ændringer i forhold til gældende praksis for udstedelse af laissez-passers.

Der henvises endvidere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Det foreslås desuden, at der for indgivelse af en ansøgning til Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration om udstedelse af laissez-passers fra ansøgere, der er fyldt 18 år, indføres et gebyr på 300 kr., og for ansøgere under 18 år et gebyr på 150 kr., medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Der betyder, at der fremadrettet som udgangspunkt vil skulle betales gebyr, når en udlænding indgiver en ansøgning til Udlændingestyrelsen og til Styrelsen for International Rekruttering om udstedelse af laissez-passers. Det foreslåede gebyr indføres primært med et adfærdsregulerende sigte. Gebyret er skønsmæssigt fastsat under hensyntagen til bl.a. prisen på rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, som udgør 890 kr. i 2021-niveau for en voksen, og overstiger ikke de omkostninger, der er forbundet med behandlingen af en ansøgning om udstedelsen af et laissez-passers.

Det betyder endvidere, at der ikke vil skulle betales gebyr i forbindelse med udstedelse af laissez-passers til en udlænding, hvor Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet.

Det vil f.eks. kunne være tilfældet ved første indrejse i Danmark for et familiesammenført familiemedlem til en herboende flygtning, hvor familiemedlemmet ikke er i besiddelse af eller i stand til at skaffe sig nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation, og hvor Udlændingestyrelsen derfor af egen drift i forlængelse af behandlingen af ansøgningen om familiesammenføring bemyndiger udstedelse af laissez-

passer via en dansk repræsentation i udlandet med henblik på udlændingens indrejse i Danmark.

Der henvises endvidere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

2.4. Ændring af reglerne om betaling for udstedelse af erstatningsopholdskort

2.4.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 44, stk. 3, kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q.

Sådanne regler er fastsat i § 32, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 2260 af 29. december 2020 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen). Det fremgår af denne bestemmelse, at der for udstedelse af hvert opholdskort, der udstedes på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse, eller når udlændingen ønsker ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde, opkræves et gebyr, der fastsættes omkostningsbestemt. Der opkræves dog ikke gebyr for opholdskort, der udstedes ved ændring af personnummer, udlændingenummer, personidentitet, opholdsgrundlag eller ved navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller skilsmisse.

Det omkostningsbestemte gebyr for et erstatningsopholdskort beregnes årligt og fremgår af en vejledning om regulering af beløbssatser efter udlændingeloven m.v. Det fremgår således af Udlændinge- og Integrationsministeriets Vejledning nr. 10004 af 11. december 2020 om regulering pr. 1. januar 2021 af beløbssatser efter udlændingeloven m.v., at gebyret i perioden 1. januar 2021 til 31. december 2021 udgør 458,00 kr. for erstatningsopholdskort udstedt af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, mens gebyret i samme periode udgør 1.195,00 kr. for erstatningsopholdskort udstedt af Udlændingestyrelsen.

Gebyrernes størrelse beregnes som nævnt omkostningsbestemt, og forskellen på gebyrernes størrelse i Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingestyrelsen skyldes, at der er tale om to forskellige myndigheder med forskellige sagstyper, omkostninger og produktionsforudsætninger.

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at gebyret for at få udstedt et nyt opholdskort bør være det samme, uanset om opholdstilladelsen er meddelt af Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen. Størrelsen af det beløb, der skal betales for et nyt opholdskort, bør ikke afhænge af, om opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af f.eks. beskæftigelse, der henhører under Styrelsen for International Rekruttering og Integration, eller på grundlag af f.eks. familiesammenføring, der henhører under Udlændingestyrelsen.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at gebyret for udstedelse af erstatningsopholdskort fremover skal fremgå som et fast beløb i udlændingeloven, og at gebyret skal være det samme, uanset om der ansøges om udstedelse af erstatningsopholdskort i Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen. Det foreslås, at beløbet fastsættes til 1200 kr. (afrundet), hvilket er udregnet på baggrund af de to styrelses omkostninger til udstedelse af erstatningsopholdskort.

3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

3.1. Nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at lovforslagets del om nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Nedenfor følger en kort gennemgang af forholdet til de mest relevante forpligtelser på området.

3.1.1. Konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling (flygtningekonventionen) og Konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling (statsløsekonventionen)

Efter artikel 28 i konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling (flygtningekonventionen) har de kontraherende stater pligt til at udstede rejседokumenter til flygtninge, der er omfattet af konventionen, og som

UDKAST

lovligt bor inden for statens område, til brug for rejse uden for statens område, medmindre tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet. Formålet hermed er at forsyne flygtningen med rejselegitimation, som kan anvendes i stedet for nationalitetspas.

Efter artikel 28 i statsløsekonventionen har de kontraherende stater tilsvarende pligt til at udstede rejsedokumenter til statsløse personer, der er omfattet af statsløsekonventionen, og som lovligt bor inden for statens område, som sætter dem i stand til at rejse uden for statens område, medmindre tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet.

Efter § 13, stk. 1, i tillægget til flygtningekonventionen forpligter enhver kontraherende stat sig til at lade indehaveren af et af den i henhold til denne konventions artikel 28 udstedt rejsedokument genindrejse i dens område på et hvilket som helst tidspunkt inden for dokumentets gyldighedstid.

Tilsvarende fremgår det også af § 13, stk. 1, i tillægget til statsløsekonventionen, at et i henhold til konventionens artikel 28 udstedt rejsedokument, medmindre det modsatte deri er anført, skal berettige indehaveren til på et hvilket som helst tidspunkt inden for dokumentets gyldighedstid at genindrejse til den udstedende stats område.

Ifølge en kommentar til forarbejderne til flygtningekonventionens artikel 28, blev ordene ”tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden” indført efter megen diskussion. Det følger af kommentaren, at det ikke er ethvert hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, der vil kunne gøres gældende, men kun tvingende hensyn. Et forslag om, at det skulle være muligt at nægte at udstede rejsedokument af samme grunde, som et nationalitetspas kan nægtes udstedt, blev ikke vedtaget. Tilfælde, hvor en flygtning søger at undvige retsforfølgelse eller straf for en kriminel handling, eller hvor en flygtning mistænkes for at ville rejse med henblik på kriminelle aktiviteter eller spionage, vil formentlig være omfattet. Ifølge debatten vil tilfælde, hvor et nationalitetspas ville kunne nægtes udstedt, som f.eks. insolvens, manglende betaling af skat eller opfyldelse af militære forpligtelser, ikke være omfattet. Ifølge kommentaren blev det også anført, at tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden midlertidigt vil kunne begrunde, at sådanne rejsedokumenter nægtes udstedt, men ikke at sådanne rejsedokumenter kategorisk nægtes udstedt. Det følger endvidere af kommentaren, at midlertidig nægtelse af udstedelse af rejsedokumenter ikke

UDKAST

længere vil være nødvendigt, når de tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden er ophørt. Der henvises til <https://www.unhcr.org/protection/travaux/4ca34be29/refugee-convention-1951-travaux-preparatoires-analysed-commentary-dr-paul.html>, s. 194.

Ifølge en anden kommentar til flygtningekonventionens artikel 28 kan fortolkningen af de to begreber ”den nationale sikkerhed og den offentlige orden” ændre sig over tid, og hvor ”den nationale sikkerhed” traditionelt er blevet opfattet som en reference til eksterne trusler mod staten og dens institutioner, som f.eks. spionage, så vil det også kunne omfatte visse former for interne trusler mod statens sikkerhed eller samfundet. Som et eksempel herpå nævnes i kommentaren, at en flygtning planlægger at bruge sit rejsedokument til at rejse med henblik på at forberede terroraktiviteter, som påvirker værtsstaten direkte eller indirekte. Lignende overvejelser vil kunne opstå i en situation, hvor en flygtnings rejseplaner med sandsynlighed vil medføre, at transit- eller destinationslande bliver udsat for interne eller eksterne sikkerhedsrisici.

Om inddragelse af et rejsedokument for flygtninge anføres det i samme kommentar bl.a., at det vil være uforeneligt med principperne i tillæggets § 13 at inddrage et rejsedokument for flygtninge, hvis flygtningen faktisk anvender det på rejse i udlandet. Men hvis flygtningen befinder sig i udstederlandet, kan der være situationer, som synes at kunne begrunde inddragelse af et rejsedokument, f.eks. hvis flygtningen mister sin status som flygtning, eller hvis der opstår sådanne situationer, som ville kunne have begrundet, at rejsedokumentet blev nægtet udstedt, forudsat at der er lovhjemmel, og at inddragelse ikke forårsager problemer for flygtningen i forhold til en anden stat. Der henvises til kommentaren af Jens Vedsted-Hansen vedrørende artikel 28/tillægget til konventionen i ”The 1951 Convention Relating to the Status of Refugees and its 1967 Protocol. A Commentary”, redigeret af Andreas Zimmermann, Jonas Dörschner (assisterende), Felix Machts (assisterende). Oxford University Press, 2011, side 1206-7 og side 1209.

Det fremgår af retningslinjer om udstedelse af maskinlæsbare rejsedokumenter for flygtninge og statsløse udgivet af FN's Flygtningehøjkommissariat (UNHCR) i samarbejde med International Civil Aviation Organization (ICAO) bl.a., at et maskinlæsbart rejsedokument til flygtninge eller statsløse vil kunne inddrages, hvis indehaveren mister status som flygtning eller statsløs, f.eks. i tilfælde af ophør, annullering eller inddragelse af en sådan status. Endvidere kan et sådant rejsedokument

UDKAST

inddrages i tilfælde af, at indehaveren retsforfølges eller dømmes for en forbrydelse, hvor det udgør et tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden. Der henvises til ”UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guide for Issuing Machine Readable Convention Travel Documents for Refugees and Stateless Persons, jointly published by UNHCR and the ICAO, February 2017”, som kan tilgås via linket <https://www.refworld.org/docid/52b166a34.html>.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at forslaget til de nye bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, om såvel nægtelse af udstedelse som inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, vil kunne gennemføres inden for rammerne af flygtninge- og statsløsekonventionerne.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker i den forbindelse, at såvel flygtningekonventionen som statsløsekonventionen indeholder forskellige bestemmelser om flygtnings henholdsvis statsløses stilling i forhold til værtslandets egne statsborgere, som f.eks. de i konventionerne indholdsmæssigt enslydende artikel 2 (Der påhviler enhver flygtning/statsløs forpligtelser overfor det land, i hvilket han befinder sig, herunder navnlig at han retter sig efter dets love og bestemmelser såvel som efter foranstaltninger, truffet til opretholdelse af den offentlige orden), artikel 22, stk. 1 (Med hensyn til elementær undervisning skal de kontraherende stater indrømme flygtninge/statsløse samme behandling som den, der tilkommer deres egne statsborgere) samt artikel 29 om afgifter, gebyrer og skatter.

Uanset at der med reglerne i de to konventioners artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter til flygtninge og statsløse personer kan være visse hensyn til flygtninge og statsløses situation, som ikke gør sig gældende for danske statsborgere, f.eks. at de kan have behov for at rejse videre til et andet land med henblik på genbosættelse, er det ministeriets opfattelse, at det ikke har været tilsigtet med konventionerne, at flygtninge eller statsløse personer omfattet af konventionerne generelt skal have en bedre retsstilling end værtslandets egne statsborgere. Det er således Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det ikke har været hensigten med konventionerne, at flygtninge og statsløse personer med bopæl i Danmark skal have en bedre retsstilling end danske statsborgere.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker i den forbindelse, at det af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3,

udtrykkeligt fremgår, at der alene vil kunne træffes afgørelse efter bestemmelsen, hvis det ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Dette indebærer bl.a., at Udlændingestyrelsen alene vil kunne træffe afgørelse om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af rejsedokumenter for flygtninge eller fremmedpas udstedt til statsløse personer, hvis tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det.

I forhold til de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 5-8, om den tidsmæssige opretholdelse af en afgørelse om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af rejsedokumenter til flygtninge eller statsløse personer omfattet af konventionerne bemærkes det, at det, jf. bemærkningerne til bestemmelserne, forudsættes, at Udlændingestyrelsen af egen drift eller efter anmodning fra den, over for hvem særlig rejselegitimation er nægtet, eller hvis særlige rejselegitimation er inddraget, genoptager en sag efter de almindelige forvaltningsretlige regler, hvis faktiske forhold af betydning for sagen ændrer sig væsentligt under virkningsperioden. Herved sikres det, at en afgørelse om at nægte at udstede eller at inddrage en udlændings særlige rejselegitimation ikke får en længere virkning end nødvendigt. Det kunne f.eks. være i tilfælde af, at der ikke længere er tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, der nødvendiggør opretholdelsen af en sådan afgørelse.

3.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

En afgørelse om nægtelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation til en udlænding vil efter omstændighederne kunne indebære indgreb i de rettigheder, der er reguleret i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der er navnlig tale om artikel 2 i 4. Tillægsprotokol om retten til at færdes frit og til frit at vælge opholdssted samt konventionens artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.

I tilfælde, hvor en medlemsstats lovgivning indrømmer myndighederne helt eller delvis skønsmæssige beføjelser, foretager Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol som udgangspunkt ikke en abstrakt prøvelse af, om lovgivningen er i overensstemmelse med konventionen. Det afgørende er, hvordan lovgivningen anvendes i praksis.

Det fremgår af artikel 2 i 4. Tillægsprotokol til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at enhver, der lovligt befinder sig på en stats område, inden for dette skal have ret til at færdes frit og til frit at vælge

UDKAST

sit opholdssted, og at enhver har frihed til at forlade et hvilket som helst land, herunder sit eget. Efter Menneskerettighedsdomstolens praksis indebærer bestemmelsen endvidere en ret til at udrejse til et land efter den pågældendes eget valg, hvor vedkommende kan opnå indrejse.

Efter artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance. Retten til respekt for privatlivet er ikke begrænset til en indre sfære, men omfatter også i et vist omfang retten til at etablere og udvikle relationer til andre mennesker.

Beskyttelsen efter disse bestemmelser er imidlertid ikke absolut. Der kan gøres indgreb i de nævnte rettigheder, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (dvs. opfylder kravet om proportionalitet) til varetagelse af nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og forebyggelse af forbrydelser, jf. artikel 2, stk. 3, i 4. Tillægsprotokol og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2.

Formålet med de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, om nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge er at sikre, at der ikke udstedes særlig rejselegitimation eller at allerede udstedt rejselegitimation inddrages ud fra hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, ud fra et hensyn om at bekæmpe misbrug med rejselegitimation samt for så vidt angår den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 5, ud fra hensynet til mindreårige udlændinges tarv.

Afgørelser om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge træffes på baggrund af en individuel og konkret vurdering og vil kunne påklages til enten Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet afhængig af, om der er tale om et rejsedokument for flygtninge eller et fremmedpas. Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, at Udlændingestyrelsen alene kan træffe sådanne afgørelser, hvis det ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Der er samtidig fastsat en varighedsbegrænsning på afgørelser om nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation, i nogle tilfælde med mulighed for forlængelse. En afgørelse om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af en særlig rejselegitimation er således tidsbegrænset og vil ikke kunne forlænges uden fornyet prøvelse. Endvidere vil sager om

UDKAST

nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation skulle genoptages, hvis der under gyldighedsperioden fremkommer væsentlige ny oplysninger.

For afgørelser om nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation vil der desuden være mulighed for under særlige omstændigheder og efter en konkret vurdering at udstede rejselegitimation til brug for specifikke rejser, hvis tungtvejende hensyn til f.eks. udlændingens ret til familieliv, uddannelse eller arbejde taler herfor.

Forslaget om nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge er således begrundet i væsentlige samfundsmæssige interesser og går efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse ikke videre end nødvendigt for at opnå de tilsigtede formål.

På den baggrund er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de foreslåede bestemmelser ikke er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

3.1.3. FN's konvention om barnets rettigheder af 20. november 1989 (børnekonvention)

Børnekonventionen indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder.

Det grundlæggende hensyn til barnets tarv fastslås i artikel 3, stk. 1, i FN's konvention om barnets rettigheder af 20. november 1989 (børnekonvention), hvorefter barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række.

Efter konventionens artikel 19 har staten desuden en forpligtelse til at beskytte børn mod alle former for fysisk eller psykisk vold, skade eller misbrug, vanrøgt eller forsømmelig behandling, mishandling eller udnyttelse, herunder seksuelt misbrug, medens barnet er i forældrenes, værgens eller andre personers varetægt, og til at forebygge alle former for mishandling og at afhjælpe deres virkninger, når de er sket.

UDKAST

Det fremgår af FN's Børnekomité's General Comment nr. 13 ("The right of the child to freedom from all forms of violence, 2011"), at vold bl.a. kan bestå i såkaldt skadelige vaner ("harmful practices"), så som tvangs- eller tidlige ægteskaber. Der henvises til CRC/C/GC/13, 18. april 2011, s. 11.

FN's Børnekomité har tillige sammen med FN's Komité til afskaffelse af diskrimination mod kvinder (CEDAW) udstedt en fælles anbefaling ("Joint general recommendation No. 31 of the Committee on the Elimination of Discrimination against Women/ general comment No. 18 of the Committee on the Rights of the Child on harmful practices") om såkaldt skadelige vaner, bl.a. med henblik på at præcisere deltagerstaternes forpligtelser i den sammenhæng. Det fremgår heraf, at såkaldt skadelige vaner kan tage form af bl.a. børneægteskaber eller tidlige ægteskaber og tvangsægteskaber. Børneægteskaber beskrives i den forbindelse som et ægteskab, hvor mindst en af parterne er under 18 år, og at det anses som en form for tvangsægteskab, da den ene eller begge parter ikke har givet et fuldt, frit, og informeret samtykke. Der henvises til CEDAW/C/GC/31/Rev. 1-CRC/C/GC/18/Rev. 1, 8. maj 2019, s. 7.

En afgørelse om at nægte at udstede eller at inddrage særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding i medfør af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 5, vil kunne udgøre et indgreb i den mindreårige udlændings bevægelsesfrihed.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker hertil, at sigtet med forslaget om at kunne nægte udstedelse af eller inddrage særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding er at varetage den mindreårige udlændings tarv ved at skærme den pågældende mod at blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for der at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at en forældremyndighedsindehavers adfærd i en situation, hvor der er grund til at antage, at en mindreårig udlænding vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold, vil kunne begrunde en afgørelse om at nægte udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation til den mindreårige udlænding og den heraf følgende indskrænkning i den mindreårige udlændings bevægelsesfrihed, idet det er

forældremyndighedsindehaveren, der bestemmer over den mindreårige udlændings opholdssted og som led heri har råderet over rejselegitimationen.

Det bemærkes i den forbindelse, at der i den foreslåede ordning om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge er fastsat en varighedsbegrænsning på 1 år for en sådan afgørelse med mulighed for forlængelse, indtil den mindreårige udlænding fylder 18 år og selv får mulighed for at råde over sin rejselegitimation.

Den foreslåede ordning indeholder desuden mulighed for under særlige omstændigheder og efter en konkret vurdering at udstede rejselegitimation med henblik på specifikke rejser, hvis tungtvejende hensyn til f.eks. den mindreårige udlændings ret til familieliv eller uddannelse taler herfor, eller hvis der ikke er en konkret risiko for, at den mindreårige udlænding vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den pågældendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold.

Den foreslåede ordning er således i det hele begrundet i hensynet til den mindreårige udlændings tarv og går efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse ikke videre end nødvendigt for at opnå det tilsigtede formål.

Det er på baggrund af ovenstående Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 5, om nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til mindreårige udlændinge er i overensstemmelse med børnekonventionen.

3.2. Fordobling af gebyret for særlig rejselegitimation

Efter § 3 i tillægget til flygtningekonventionen, som finder anvendelse på rejsedokumenter udstedt efter konventionens artikel 28, må de afgifter, som pålægges for udstedelse af dokumentet, ikke gå ud over den laveste afgiftssats for udstedelse af nationale pas.

Tilsvarende fremgår det af § 3 i tillægget til statsløsekonventionen, som finder anvendelse på rejsedokumenter udstedt efter statsløsekonventionens artikel 28, at de afgifter, som pålægges for udstedelse af dokumentet, ikke må overstige den laveste afgiftssats for udstedelse af nationalitetspas.

UDKAST

Det fremgår af UNHCRs og ICAOs retningslinjer for udstedelse af maskinlæsbare rejsedokumenter bl.a., at på baggrund af ICAO's "Recommended Practice" bør sådanne gebyrer ikke overstige driftsomkostningerne ("cost of the operation"). Det fremgår også, at hvis stater ønsker at indføre strengere betingelser for ansøgninger om erstatningsrejsedokumenter i tilfælde af mistede eller stjålne maskinlæsbare rejsedokumenter, er det vigtigt, at sådanne betingelser ikke strider mod flygtninges og statsløses rettigheder efter artikel 28 i hhv. flygtninge- og statsløsekonvention. Det fremgår endvidere, at hvor det f.eks. kan være acceptabelt med et krav om personligt fremmøde ved ansøgninger og tidsbegrænsning på gyldigheden af et rejsedokument, vil højere gebyrer eller nægtelse af udstedelse af et nyt rejsedokument gå imod internationale standarder og forpligtelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 29, stk. 1, må de kontraherende stater ikke pålægge flygtninge andre eller højere afgifter, gebyrer eller skatter af nogen som helst art end sådanne, som under tilsvarende forhold pålægges eller måtte blive pålagt deres egne statsborgere.

Det fremgår tilsvarende af statsløsekonventionens artikel 29, stk. 1, at de kontraherende stater ikke må pålægge statsløse personer andre eller højere afgifter, gebyrer eller skatter af nogen som helst art end sådanne, som under tilsvarende forhold påhviler eller måtte blive pålagt deres egne statsborgere.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at forslaget om at en fordobling af gebyret for udstedelse af dansk udstedt særlig rejselegitimation til udlændinge, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, vil kunne gennemføres inden for rammerne af flygtninge- og statsløsekonventionerne.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker i denne forbindelse – som også anført ovenfor – at uanset at der med reglerne i konventionernes artikel 28 kan være visse hensyn til flygtninge og statsløses situation, som ikke gør sig gældende for statsborgere, f.eks. at de kan have behov for at rejse videre til et andet land med henblik på genbosættelse, så er det ministeriets opfattelse, at det ikke har været hensigten med konventionerne, at flygtninge og statsløse generelt skal stilles bedre end statsborgerne i det land, hvor de har lovligt ophold.

Det er således ministeriets opfattelse, at formuleringen i § 3 i tillæggene til flygtninge- og statsløsekonventionerne om, "at de afgifter, som pålægges for udstedelse af dokumentet, ikke må gå ud over den laveste afgiftssats for

udstedelse af nationale pas”, skal forstås relativt således, at der menes den laveste afgiftssats for nationale pas under tilsvarende forhold. Bestemmelsen er således efter ministeriets opfattelse ikke til hinder for, at gebyret for udstedelse af særlig rejselegitimation til flygtninge og statsløse fordobles under tilsvarende forhold, hvor der kan ske fordobling af gebyret for udstedelse af pas til danske statsborgere, når blot der under disse forhold ikke opkræves andre eller højere gebyrer af flygtninge og statsløse end af danske statsborgere, jf. herved også bestemmelsen i konventionernes artikel 29.

Sigtet med forslaget er netop at sidestille udlændinge og danske statsborgere i forhold til opkrævning af gebyr for udstedelse af særlig rejselegitimation og pas under tilsvarende forhold, herunder bl.a. med henblik på at indskærpe vigtigheden af at opbevare rejselegitimationen omhyggeligt, så den ikke bortkommer eller bliver ødelagt.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at forslaget er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

[Under udarbejdelse]

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

[Under udarbejdelse]

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget om at samle regulering om særlig rejselegitimation i udlændingelovens § 39 a og indføre lovhjemmel til udstedelse af laissez-passer betyder, at det bliver mere gennemskueligt for borgere og myndigheder, hvilke regler der gælder i forhold til udstedelse, nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge samt udstedelse af laissez-passer.

Forslaget om at indføre dobbelt gebyr for udstedelse af dansk udstedt rejselegitimation og for optagelse af digitale fingeraftryk i forbindelse med udstedelsen i tilfælde af, at en ansøger ikke ved ansøgningen kan fremvise en gyldig eller udløbet rejselegitimation eller fremviser rejselegitimationen

UDKAST

i ødelagt stand, betyder, at visse borgere vil skulle betale et højere gebyr end hidtil.

Forslaget om at indføre gebyr for ansøgninger om laissez-passes betyder, at borgerne fremover vil skulle betale for en ansøgning om laissez-passes.

Forslaget om at ændre reglerne om betaling for udstedelse af erstatningsopholdskort betyder, at gebyret for udstedelse af et erstatningsopholdskort fremover vil fremgå af udlændingeloven. I dag fastsættes beløbet omkostningsbestemt i en vejledning og kan variere fra år til år.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Det følger af artikel 21, stk. 1, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), at enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil.

Bestemmelsen er for så vidt angår retten til udrejse fra en medlemsstat nærmere udmøntet i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område mv. (opholdsdirektivet), hvoraf det følger, at uden at dette berører de bestemmelser for rejsedokumenter, der gælder ved national grænsekontrol, har alle unionsborgere, der er i besiddelse af et gyldigt identitetskort eller pas, ret til at forlade en medlemsstats område for at rejse til en anden medlemsstat.

Unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til indrejse i en medlemsstat er nærmere udmøntet i opholdsdirektivets artikel 5, mens retten til ophold i en anden medlemsstat er reguleret i direktivets kapitel III og IV.

UDKAST

Det følger heraf, at unionsborgere og deres familiemedlemmer har ret til at indrejse og tage ophold i andre medlemsstater i indtil tre måneder.

Under nærmere betingelser har unionsborgere og deres familiemedlemmer ret til at opholde sig i andre medlemsstater i mere end tre måneder.

Medlemsstaterne kan begrænse den frie bevægelighed og ophold for en unionsborger eller et familiemedlem uanset nationalitet af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. opholdsdirektivets artikel 27, stk. 1.

Efter opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, skal foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd.

En afgørelse om at nægte at udstede eller at inddrage særlig rejselegitimation til en udlænding, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, udgør et indgreb i retten til fri bevægelighed for tredjelandstatsborgere med lovligt ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger, som ønsker at udrejse til en anden medlemsstat, og kan derfor alene ske i overensstemmelse med bl.a. betingelserne i opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Formålet med de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, om nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge er at sikre, at der ikke udstedes særlig rejselegitimation eller at allerede udstedt rejselegitimation inddrages ud fra hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, ud fra et hensyn om at bekæmpe misbrug med rejselegitimation, og for så vidt angår den foreslåede bestemmelse i § 39 a, stk. 3, nr. 5, ud fra hensynet til mindreårige udlændinges tarv.

De anførte hensyn bag den foreslåede ordning om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse omfattet af hensynene til offentlig orden og sikkerhed i EU-rettens forstand. Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, ikke går videre end nødvendigt for at varetage disse hensyn.

UDKAST

Det bemærkes i den forbindelse, at det vil bero på en konkret vurdering i hver enkelt sag, om der er tilstrækkeligt grundlag for at nægte at udstede eller inddrage særlig rejselegitimation til en udlænding.

Det bemærkes endvidere, at ordningen indeholder en række undtagelsesmuligheder. Udlændingestyrelsen vil således under særlige omstændigheder kunne udstede midlertidig rejselegitimation til brug for en specifik rejse til en udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation, hvis tungtvejende hensyn til f.eks. udlændingens ret til familieliv eller uddannelse taler herfor.

Udlændingestyrelsens sagsbehandling i sager om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation vil være omfattet af de almindelige forvaltningsretlige regler, herunder reglerne om partshøring, begrundelse og klagevejledning. Udlændingestyrelsens afgørelser vil kunne påklages til Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet, jf. pkt. 2.1.1.5.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de foreslåede ordninger herved lever op til opholdsdirektivets krav i artikel 30 til meddelelsen af afgørelser, som begrænser den frie bevægelighed, og til de procedurermæssige garantier i direktivets artikel 31. På den baggrund er det samlet set Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning er i overensstemmelse med EU-retten.

10. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 20. august 2021 til den 17. september 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet (Advokatsamfundet), Amnesti Nu, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Danske Rederier, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Kriminalpræventive Råd, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Finansrådet, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark,

UDKAST

Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), HK/Danmark, ICORN, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvanderrådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Kirkernes Integrationstjeneste, KL – Kommunernes Landsforening, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kvinfo, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Byret, Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen ”Et barn To forældre”, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Mellempøkeligt Samvirke, Mino Danmark, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (Tidl. Fredsfonden), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, RED Rådgivning, Red Barnet, Reden Stop Kvindehandel, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, SOS Racisme, Udlændingenævnet, UNHCR (Regional Representation for Northern Europe), United Nations Childrens Fund (UNICEF), Ældresagen, Ægteskab uden grænser, Aarhus kommune – Socialforvaltningen, 3 F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR)

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[under udarbejdelse]	[under udarbejdelse]
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	[under udarbejdelse]	[under udarbejdelse]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	[under udarbejdelse]	[under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[under udarbejdelse]	[under udarbejdelse]

UDKAST

Administrative konsekvenser for borgerne	Forslaget om at samle regulering om særlig rejselegitimation i af dansk udstedt udlændingelovens § 39 a og indføre lovhjemmel til udstedelse af laissez-passer betyder, at det bliver mere gennemskueligt for borgere og myndigheder, hvilke regler der gælder i forhold til udstedelse, nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation til udlændinge samt udstedelse af laissez-passer.	Forslaget om at indføre dobbelt gebyr for udstedelse af dansk udstedt rejselegitimation og for optagelse af digitale fingeraftryk i forbindelse med udstedelsen i en række tilfælde og forslaget om at indføre gebyr for ansøgninger om laissez-passer betyder, at borgerne fremover pålægges en økonomisk byrde i den forbindelse.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	En afgørelse om at nægte at udstede eller inddrage et rejsedokument for flygtninge eller et fremmedpas udgør et indgreb i retten til fri bevægelighed for tredjelandstatsborgere, som har lovligt ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger, og som ønsker at udrejse til en anden medlemsstat, og kan kun ske i overensstemmelse med bl.a. betingelserne i opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Udlændingelovens § 39, stk. 1-4, indeholder regler om krav om rejselegitimation, viseringer mv. i relation til en udlændings indrejse og ophold i samt udrejse fra Danmark.

Udlændingelovens § 39, stk. 5-12, indeholder regler om særlig rejselegitimation til udlændinge i Danmark, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Der henvises herom nærmere til beskrivelsen af gældende ret under pkt. 2.1.1 i lovforslagets bemærkninger.

Det foreslås at ophæve udlændingelovens § 39, stk. 5-12.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 2, hvori det foreslås at overføre indholdet af reglerne om særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, til en ny bestemmelse i udlændingelovens § 39 a. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 2.

Til nr. 2

Udlændingelovens § 39, stk. 5-12, indeholder regler om særlig rejselegitimation til udlændinge i Danmark, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument.

Det foreslås efter udlændingelovens § 39 at indsætte en ny § 39 a, hvori reglerne om særlig rejselegitimation til udlændinge fremover samles.

Det bemærkes, at udlændingelovens § 39, stk. 5-12, med lovforslagets § 1, nr. 1, samtidig foreslås ophævet.

Det foreslås i § 39 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsen kan udstede særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument.

UDKAST

Ved særlig rejselegitimation forstås rejsedokument for flygtninge (konventionspas) og fremmedpas.

Det vil således fremover følge direkte af udlændingeloven, at Udlændingestyrelsen kan udstede rejsedokument for flygtninge og fremmedpas til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument.

Det betyder bl.a., at en udlænding, der i Danmark er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 8, stk. 1 (konventionsstatus), efter ansøgning vil kunne få udstedt et konventionspas af Udlændingestyrelsen, hvis den pågældende ikke selv kan skaffe sig pas, eller af andre grunde har behov herfor. Det bemærkes, at konventionspas vil skulle udstedes i overensstemmelse med reglerne i flygtningekonventionen, herunder konventionens artikel 28 og tillægget til konventionen, som omhandler udstedelse af rejsedokumenter til flygtninge. Der henvises herom til pkt. 3 i lovforslagets bemærkninger.

Det betyder endvidere, at en statsløs person, der ikke samtidig er omfattet af flygtningekonventionen, men som har opholdstilladelse i Danmark og er anerkendt som statsløs i henhold til statsløsekonventionen, efter ansøgning vil kunne få udstedt et fremmedpas af Udlændingestyrelsen, hvis den pågældende ikke selv kan skaffe sig pas, eller af andre grunde har behov herfor. Det bemærkes, at fremmedpas til statsløse personer vil skulle udstedes i overensstemmelse med reglerne i statsløsekonventionen, herunder konventionens artikel 28 og tillægget til konventionen, som omhandler udstedelse af rejsedokumenter til statsløse personer. Der henvises herom til pkt. 3 i lovforslagets bemærkninger.

Det betyder herudover, at andre udlændinge, som ikke er omfattet af hverken flygtningekonventionen eller statsløsekonventionen, og som er meddelt opholdstilladelse i Danmark, efter ansøgning vil kunne få udstedt et fremmedpas af Udlændingestyrelsen, hvis de pågældende ikke selv kan skaffe sig pas, eller af andre grunde har behov herfor.

Det bemærkes, at det foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om, hvilke udlændinge der er omfattet af § 39 a, stk. 1, jf. den foreslåede § 39 a, stk. 11, længere nedenfor, hvortil der henvises.

UDKAST

Der tilsigtes med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 1, ingen ændring i forhold til, hvilke udlændinge der vil kunne få udstedt særlig rejselegitimation i medfør af regler udstedt af udlændinge- og integrationsministeren. Der henvises herom til pkt. 2.1.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 39 a, *stk.* 2, at der i særlige tilfælde kan udstedes laissez-passes til en udlænding til brug for indrejse i, udrejse fra eller tilbagerejse til Danmark.

Ved laissez-passes forstås midlertidig rejselegitimation, som i særlige tilfælde kan udstedes til en udlænding til brug for at foretage en specifik rejse, såfremt den pågældende ikke er i besiddelse af et nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation.

Laissez-passes vil efter den foreslåede bestemmelse som i dag kunne udstedes af Udlændingestyrelsen og af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration vil således fremover med udtrykkelig hjemmel i udlændingeloven – hvor det hidtil har fulgt af mangeårig praksis – i særlige tilfælde kunne udstede laissez-passes til en udlænding til brug for indrejse i, udrejse fra eller tilbagerejse til Danmark.

Særlige tilfælde vil f.eks. kunne være, at en herboende udlændings nationalitetspas kun kan udstedes eller forlænges ved personligt fremmøde på hjemlandets ambassade i et andet land end Danmark.

Det vil endvidere kunne være i tilfælde af, at en udlænding akut har behov for at rejse til udlandet, f.eks. på grund af dokumenteret kritisk sygdom eller dødsfald i nærmeste familie. Et særligt tilfælde vil herudover f.eks. kunne være en første indrejse i Danmark for et familiesammenført familiemedlem til en herboende flygtning, eller en situation, hvor en herboende udlænding eller en udlænding med tidligere fast bopæl i Danmark henvender sig til en dansk repræsentation i udlandet og anmoder om hjælp til at kunne indrejse i Danmark, f.eks. i tilfældet, hvor en udlænding mister sit pas i udlandet og derfor ikke kan indrejse i Danmark.

Det bemærkes, at der med bestemmelsen ikke tilsigtes ændringer i forhold til gældende praksis for, i hvilke særlige tilfælde Udlændingestyrelsen og

UDKAST

Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan udstede laissez-passer. Om styrelsernes praksis for udstedelse af laissez-passer henvises i øvrigt til pkt. 2.3.1 i lovforslagets bemærkninger.

Det foreslås i § 39 a, *stk. 3*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument i de tilfælde, der følger af nr. 1-10 i den foreslåede bestemmelse, jf. lige nedenfor.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen fremover vil kunne nægte at udstede og inddrage særlig rejselegitimation til udlændinge efter de samme regler.

Udlændingestyrelsen vil dog som hidtil ikke kunne nægte at udstede eller inddrage en særlig rejselegitimation til en udlænding, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes i den forbindelse særligt til flygtningekonventionen og statsløsekonventionen. De foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, *stk. 3*, nr. 1-10, vil således skulle administreres i overensstemmelse med artikel 28 i henholdsvis flygtningekonventionen og statsløsekonventionen og tillæggene til begge konventioner. Udlændingestyrelsen vil således alene kunne nægte at udstede eller inddrage et rejsedokument for flygtninge eller et fremmedpas til en statsløs omfattet af statsløsekonventionen, hvis tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det.

Det bemærkes, at der for så vidt angår Danmarks internationale forpligtelser efter flygtningekonventionen og statsløsekonventionen er tale om en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, *stk. 6*, der foreslås ophævet med lovforslagets § 1, nr. 1. Ophævelsen sker alene af lovtekniske grunde, og der er således med ophævelsen ikke tilsigtet en ændring i forståelsen af Danmarks forpligtelser efter henholdsvis flygtningekonventionen og statsløsekonventionen. Tærsklen for, hvornår der vil kunne ske nægtelse af udstedelse eller inddragelse af rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas til statsløse personer, vil således – som det er tilfældet i dag – være højere end for udlændinge, der ikke er omfattet af de to konventioner.

UDKAST

Der henvises i øvrigt til lovforslagets pkt. 3 om forholdet til Danmarks internationale forpligtelser.

Det bemærkes, at det vil bero på en konkret vurdering af de samlede omstændigheder i hver enkelt sag, om der foreligger tilstrækkelige oplysninger, der kan begrunde, at særlig rejselegitimation kan nægtes udstedt eller inddrages, herunder om der foreligger tilstrækkelige oplysninger til at danne grundlag for en mistanke om misbrug i de tilfælde, der er omfattet af nr. 6-9 i den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, *nr. 1*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når der er rejst sigtelse mod udlændingen for et strafbart forhold, som kan antages at medføre frihedsstraf, og der på grund af sagens beskaffenhed eller udlændingens forhold er grund til at antage, at den pågældende vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet.

Den foreslåede bestemmelse svarer til paslovens § 2, stk. 1, nr. 1, der alene gælder for danske statsborgere, og er i vidt omfang en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, der foreslås ophævet med lovforslagets § 1, nr. 1. Bestemmelsen foreslås indsat med henblik på at ensarte udlændingelovens og paslovens regler om nægtelse af udstedelse og inddragelse af henholdsvis særlig rejselegitimation til udlændinge og pas til danske statsborgere, og bestemmelsen vil således skulle anvendes i overensstemmelse med paslovens § 2, stk. 1, nr. 1. Det bemærkes i den forbindelse, at det typisk vil være politiet eller anklagemyndigheden, der anmoder Udlændingestyrelsen om at nægte at udstede eller inddrage særlig rejselegitimation efter bestemmelsen.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, *nr. 2*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingen er idømt frihedsstraf, som ikke er afsonet, eller er pålagt bødestraf eller konfiskation, som ikke er erlagt, eller for hvilken sikkerhed ikke foreligger, og der på grund af sagens

UDKAST

beskaffenhed eller udlændingens forhold er grund til at antage, at den pågældende vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet.

Den foreslåede bestemmelse svarer til paslovens § 2, stk. 1, nr. 2, der alene gælder for danske statsborgere, og er i vidt omfang en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, der foreslås ophævet med lovforslagets § 1, nr. 1. Bestemmelsen foreslås indsat med henblik på at ensarte udlændingelovens og paslovens regler om nægtelse af udstedelse og inddragelse af henholdsvis særlig rejselegitimation til udlændinge og pas til danske statsborgere, og bestemmelsen vil således skulle anvendes i overensstemmelse med paslovens § 2, stk. 1, nr. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at det typisk vil være politiet eller anklagemyndigheden, der anmoder Udlændingestyrelsen om at nægte at udstede eller inddrage særlig rejselegitimation efter bestemmelsen.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, *nr. 3*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingens udrejse ville stride imod bestemmelser i lovgivningen, der har til formål at sikre en persons tilstedeværelse her i landet, indtil den pågældende har opfyldt forpligtelser over for det offentlige eller over for private, som påhviler den pågældende.

Den foreslåede bestemmelse svarer til paslovens § 2, stk. 1, nr. 3, der alene gælder for danske statsborgere, og er i vidt omfang en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, der foreslås ophævet med lovforslagets § 1, nr. 1. Bestemmelsen foreslås indsat med henblik på at ensarte udlændingelovens og paslovens regler om nægtelse af udstedelse og inddragelse af henholdsvis særlig rejselegitimation til udlændinge og pas til danske statsborgere, og bestemmelsen vil således skulle anvendes i overensstemmelse med paslovens § 2, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, *nr. 4*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan

UDKAST

skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når der er grund til at antage, at udlændingen har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i paslovens § 2, stk. 1, nr. 4, og er i vidt omfang en videreførelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., om, at særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere. Med den foreslåede bestemmelse kommer det til at fremgå udtrykkeligt af udlændingeloven, at der vil kunne ske såvel inddragelse som nægtelse af udstedelse af særlig rejselegitimation til en udlænding under samme antagelse om udlændingens hensigter i udlandet, som politiet vil kunne nægte at udstede eller inddrage pas til danske statsborgere efter paslovens § 2, stk. 1, nr. 4 – det vil sige, når der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. For så vidt angår udlændinge omfattet af flygtningekonventionen eller statsløsekonventionen vil der alene kunne ske nægtelse af udstedelse og inddragelse af særlig rejselegitimation, hvis tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det. Det vil bero på en konkret vurdering af oplysningerne i hver enkelt sag, om der foreligger tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden, der muliggør nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation i overensstemmelse med flygtningekonventionen eller statsløsekonventionen. Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med udlændingelovens § 21 b, jf. herom under pkt. 2.1.3 i lovforslagets bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne anvendes, uanset om den person, der træffes afgørelse over for, befinder sig i Danmark eller i udlandet. Udlændingestyrelsen vil således også kunne inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation fra en person, der opholder sig i udlandet.

Mistankekravet (»grund til at antage«) følger systematikken i paslovens § 2, stk. 1, nr. 4. Ved vurderingen af, om der er grund til at antage, at en udlænding har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil der således skulle

UDKAST

lægges vægt på de samme momenter, som politiet lægger vægt på ved vurderinger efter paslovens § 2, stk. 1, nr. 4.

Det vil bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af Udlændingestyrelsen, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet. Det bemærkes i den forbindelse, at politiet ofte i praksis vil videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som eksempel på oplysninger, der i almindelighed vil kunne være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget («grund til at antage»), kan nævnes oplysninger om, at en person, der færdes i et radikaliseret miljø, har udtrykt ønske om at rejse til et område, hvor der foregår kampe, for der at deltage i kampene eller på anden måde yde bistand i kampene. Det samme vil i almindelighed gælde i relation til oplysninger om personer, der har udtrykt sympati for militant islamistisk ideologi, og som derudover har udtrykt ønske om at rejse til et konfliktområde, hvor der udspiller sig en væbnet konflikt.

Som et andet eksempel på oplysninger, der i almindelighed vil kunne være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget, kan nævnes oplysninger om, at en person opholder sig i et konfliktområde uden et anerkendelsesværdigt formål. Også oplysninger om, at en person har opholdt sig i et konfliktområde uden et anerkendelsesværdigt formål, vil efter omstændighederne kunne være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget. Det gælder navnlig, hvis den pågældende person har opholdt sig i området ad flere omgange.

Vurderingen af, om en persons formodede deltagelse i aktiviteter i udlandet kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil ligeledes bero på et konkret skøn. Denne vurdering vil skulle foretages af politiet. Det vil i den forbindelse være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som en person forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i en sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til

UDKAST

hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Politiet vil således – enten af egen drift ved videregivelse af informationer til Udlændingestyrelsen eller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen – skulle fremkomme med en vurdering af, om de formodede aktiviteter kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Politiets vurdering heraf vil skulle lægges til grund ved Udlændingestyrelsens behandling af en sag om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation efter den foreslåede bestemmelse udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 4.

Udtrykket »statens sikkerhed« omfatter især de interesser, der følger af straffelovens kapitel 12 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og straffelovens kapitel 13 om forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme mv.

Udtrykket »andre staters sikkerhed« omfatter alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde en afgørelse om at nægte udstedelse af særlig rejselegitimation eller at inddrage en allerede udstedt rejselegitimation.

Med udtrykket »væsentlig trussel mod den offentlige orden« sigtes til andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Dette kan bl.a. være drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183).

Der skal efter lovforslaget som anført være tale om, at de aktiviteter, som den pågældende vurderes at have til hensigt at deltage i, kan påvirke den pågældende i en sådan grad, at det indebærer eller forøger en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Heri ligger, at en mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden ikke er tilstrækkelig.

UDKAST

Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i et konfliktområde i udlandet. Det gælder navnlig i relation til personer, der tager aktivt del i kamphandlingerne. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid blive udsat for en sådan påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i en konfliktzone for at passe på familierne eller engagere sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Som et eksempel på sidstnævnte kan nævnes logistisk bistand.

Begrebet »konfliktområde« skal i denne henseende forstås som det geografiske område, hvor kampene foregår.

Der vil således i almindelighed kunne træffes afgørelse efter den foreslåede bestemmelse, hvis der er grund til at antage, at en person vil tage ophold i et sådant konfliktområde uden at have et anerkendelsesværdigt formål med opholdet. Dette gælder også, selv om der ikke er oplysninger, som peger på, at den pågældende vil deltage aktivt i kamphandlingerne. På samme måde vil der kunne træffes afgørelse over for en person, som opholder sig eller har opholdt sig i et konfliktområde.

Derimod vil der ikke i almindelighed kunne træffes afgørelse over for en person, som har haft et anerkendelsesværdigt formål med opholdet. I sådanne tilfælde kan vedkommende som følge af opholdet som udgangspunkt ikke antages at indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som eksempel på ophold i et konfliktområde, der har et anerkendelsesværdigt formål – og dermed falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde – kan nævnes deltagelse i væbnede konflikter som led i udsendelse for Forsvaret. Det bemærkes i den forbindelse, at udsendte for Forsvaret ikke kan antages at blive påvirket i en sådan grad, at deres evne eller vilje til at begå alvorlige forbrydelser, når de vender tilbage, forøges. Udsendte modtager således intensiv træning, herunder af psykisk karakter, før udsendelsen, ligesom soldater, der vender hjem fra hårdt belastede missioner, deltager i et møde med en psykolog med henblik på at afklare et eventuelt støttebehov. Tilsvarende vil personer, der deltager i væbnede konflikter for et med Danmark allieret lands styrker, i almindelighed falde

UDKAST

uden for bestemmelsens anvendelsesområde. Et ophold i et konfliktområde som led i arbejdet for en anerkendt nødhjælpsorganisation har ligeledes et sådant anerkendelsesværdigt formål, at det ikke vil være omfattet af bestemmelsen. Nødhjælpsarbejdere må i øvrigt ikke i almindelighed antages at blive udsat for en sådan påvirkningsrisiko, at de vil indebære en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Også ophold i et konfliktområde som led i udførelsen af en persons (civile) arbejde vil som udgangspunkt falde uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Som et andet eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder.

Også ophold hos en gruppe eller organisation, der driver organiseret kriminalitet, vil efter omstændighederne kunne indebære eller forøge risikoen for, at de pågældende vil begå alvorlige strafbare forhold, herunder eksempelvis drab, frihedsberøvelse eller ildspåsættelse, i Danmark med den konsekvens, at Udlændingestyrelsen vil kunne træffe afgørelse om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af særlig rejselegitimation.

Ovenstående eksempler er ikke udtryk for en udtømmende opremsning af tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen vil kunne træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, *nr. 5*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingen er mindreårig og der er grund til at antage, at udlændingen ellers vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den pågældendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for at indgå ægteskab eller for at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 7, sammenholdt med bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 12, 3. pkt., og svarer til bestemmelserne i paslovens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6. Der tilsigtes ingen indholdsmæssig ændring

UDKAST

af Udlændingestyrelsens mulighed for at kunne nægte at udstede særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation i de situationer, som er nævnt i den foreslåede § 39 a, stk. 3, nr. 5. Der henvises til bemærkningerne til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 7, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 126 som fremsat, s. 45.

Det tilsigtes således med bestemmelsen, at Udlændingestyrelsen som hidtil skal kunne nægte at udstede særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding efter tilsvarende betingelser, der gælder for nægtelse af udstedelse af pas til mindreårige danske statsborgere i medfør af paslovens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6.

Mistankekravet (»grund til at antage«) for at nægte at udstede særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding, når der er grund til at antage, at den mindreårige udlænding vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for der at indgå ægteskab eller at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold, vil være det samme som for nægtelse af udstedelse af pas til en mindreårig dansk statsborger.

Det vil bero på et konkret skøn, der foretages af Udlændingestyrelsen, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet.

Oplysninger, der i almindelighed kan antages at have betydning for, om en sådan situation foreligger, som giver grund til at nægte at udstede særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding, vil eksempelvis være, at den pågældende mindreårige udlænding selv henvender sig til myndighederne for at få hjælp, eller at en lærer eller anden omsorgsperson for den mindreårige udlænding henvender sig, fordi vedkommende har fået mistanke om, at den pågældende er i fare for at blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for der at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold. Der bør dog ligeledes ses på, om oplysningerne bestyrkes af familieforholdene, ligesom også andre typer af oplysninger kan være væsentlige.

I de tilfælde, hvor henvendelsen ikke kommer fra den mindreårige udlænding selv, og hvor den mindreårige er fyldt 10 år, bør den mindreårige

UDKAST

udlænding, så vidt det er muligt, inddrages i spørgsmålet. Den bevismæssige værdi af den mindreårige udlændings egen opfattelse af situationen bør bl.a. afhænge af udlændingens alder og modenhed. Den mindreårige udlændings egen anskuelse af situationen bør dog som udgangspunkt ikke tillægges afgørende vægt.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, *nr. 6*, at Udlændingestyrelsen medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingen flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation i anledning af, at rejselegitimationen er bortkommet.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af en del af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 5. Der henvises til bemærkningerne til den gældende bestemmelse, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 96 som fremsat, s. 12 f.

Det vil som hidtil bero på en konkret vurdering af de samlede omstændigheder i hver enkelt sag, om der foreligger tilstrækkelige oplysninger til at danne grundlag for en mistanke om misbrug, der kan begrunde, at udstedelse af særlig rejselegitimation kan nægtes, eller at særlig rejselegitimation kan inddrages efter den foreslåede bestemmelse.

Det forudsættes, at der i almindelighed vil være tilstrækkeligt grundlag for en mistanke om misbrug, hvis en udlænding to gange inden for en periode på fem år har fået udstedt ny særlig rejselegitimation med den begrundelse, at rejselegitimationen er bortkommet. Tærsklen for, hvornår mistanke om misbrug kan føre til nægtelse af udstedelse eller inddragelse af rejsedokumenter for flygtninge eller fremmedpas til statsløse personer, vil dog som hidtil være højere, idet der i disse tilfælde vil skulle foreligge tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Situationer, hvor det kan lægges til grund, at der har været tale om undskyldelige omstændigheder og således ikke misbrugstilfælde, vil ikke være omfattet af bestemmelsen. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis udlændingen kan godtgøre, at vedkommendes særlige rejselegitimation er bortkommet ved brand. Det kan også være tilfældet, hvis udlændingen har anmeldt, at vedkommendes særlige rejselegitimation er bortkommet som følge af tyveri, og politiet efterfølgende tilvejebringer dette.

UDKAST

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, *nr. 7*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at udlændingen i ulovlig hensigt har forvansket eller fjernet dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger eller har ladet andre personer forvanske eller fjerne dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger.

Bl.a. tilfælde, hvor en tidligere udstedt dansk særlig rejselegitimation er blevet ødelagt eller beskadiget, og hvor Udlændingestyrelsen vurderer, at ødelæggelsen kan være udført med den hensigt at skjule oplysninger om indehaverens rejseaktiviteter, vil være omfattet af bestemmelsen.

Med ulovlig hensigt forstås bl.a. forsøg på at skjule, hvor udlændingen har opholdt sig, f.eks. ved hjemlandrejser eller ved ophold i krigszoner, hvor længe udlændingen har opholdt sig uden for Danmark, eller rejser til hjemlandet på trods af en påført rejsebegrænsning.

Ødelæggelse og beskadigelse omfatter f.eks. tilfælde, hvor sider er blevet revet eller klippet ud, rejsebegrænsninger er fjernet eller påskrevet at være annullerede, samt hvor visumstickers og rejsestempler ses fjernet.

Der vil normalt ikke kunne statueres ulovlig hensigt, hvis en eller flere sider i passet er revet ud, og samtlige sider indsendes sammen med passet til styrelsen i hel stand, således at det fortsat er muligt at se udlændingens rejseaktiviteter, eller hvis skaderne i passet eller bortkomsten i øvrigt stemmer overens med udlændingens troværdige forklaring.

Der kan endvidere være tilfælde, hvor den særlige rejselegitimation i øvrigt er forsøgt ændret ved forfalskning, f.eks. hvis der i den særlige rejselegitimation er skrevet en forlængelse af rejselegitimationens gyldighed, der ikke er foretaget af Udlændingestyrelsen.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, *nr. 8*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at

UDKAST

udlændingen har stillet eller forsøgt at stille sin rejselegitimation til rådighed for tredjemand, eller at udlændingens rejselegitimation er blevet benyttet til uberettiget indrejse her i landet eller i et andet EU- eller Schengenland af en tredjemand.

Bl.a. tilfælde, hvor der er mistanke om, at særlig rejselegitimation er blevet stillet eller forsøgt stillet til rådighed for tredjemand, eller hvor rejselegitimationen er blevet overdraget til tredjemand med henblik på, at vedkommende kan indrejse ulovligt i Schengenområdet, vil være omfattet af bestemmelsen. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor gyldig særlig rejselegitimation konstateres sat til salg på internettet, eller hvor rejselegitimationen er blevet benyttet af en ukendt tredjemand til at indrejse i Schengen-området. Dette vil tillige efter omstændighederne være tilfældet, hvis ansøgeren mister sin særlige rejselegitimation under et familiebesøg i udlandet, og et af de besøgte familiemedlemmer efterfølgende indrejser og ansøger om asyl i Danmark. Det vil kunne indgå som et moment i vurderingen, om udlændingen har udvist passivitet i forhold til at forhindre tredjemands misbrug, f.eks. om den pågældende uden unødigt ophold har meldt sin rejselegitimation bortkommet til myndighederne.

Det foreslås i § 39 a, stk. 3, *nr. 9*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når udlændingen ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtig fortielse over for Udlændingestyrelsen uretmæssigt skaffer sig en rejselegitimation eller bevirker, at en for udlændingen udfærdiget rejselegitimation ikke kommer til at indeholde den pågældendes foto, rigtige navn, fødselsdato eller andre persondata.

Bl.a. tilfælde, hvor udlændingen har forsøgt at få udstedt særlig rejselegitimation med urigtige oplysninger i den hensigt, at tredjemand skal anvende rejselegitimationen, f.eks. en anden persons foto, navn, underskrift, fødselsdato eller anden persondata, vil være omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, *nr. 10*, at Udlændingestyrelsen, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument, når det i

UDKAST

øvrigt skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 10, er en videreførelse af en del af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 5.

Det vil som hidtil bero på et konkret skøn, der foretages af udlændingemyndighederne, om der i den enkelte sag er grund til at antage, at en udlænding har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter – der ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 39, stk. 1, nr. 4 – hvor dette kan indebære eller forøge en fare for den nationale sikkerhed, en trussel mod den offentlige orden eller skade statens omdømme.

Med udtrykket »den nationale sikkerhed« forstås især de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (Landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.).

Med udtrykket »den offentlige orden« sigtes til andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for den nationale sikkerhed.

Hvis det er åbenlyst, at en ansøger tidligere har misbrugt eller forsøgt at misbruge en særlig rejselegitimation for udlændinge, også selv om det kun er sket i et enkeltstående tilfælde, vil udstedelse af særlig rejselegitimation kunne nægtes udstedt eller inddrages under hensyn til den offentlige orden. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor ansøgeren indrømmer et tidligere misbrug eller forsøg på misbrug, eller hvor dette er blevet opdaget af Udlændingestyrelsen eller politiet.

Med udtrykket »statens omdømme« henvises til situationer, hvor det vurderes, at ansøgeren ved sine handlinger i udlandet vil kunne skade Danmarks relationer til andre lande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor myndighederne bliver bekendt med, at en person ansøger om særlig rejselegitimation alene med det formål at ville skade Danmarks omdømme i udlandet.

Der tilsigtes med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 10, ingen ændring af praksis for, hvornår det skønnes nødvendigt

UDKAST

af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme at nægte udstedelse af eller at inddrage særlig rejselegitimation.

Det bemærkes, at rejседokument for flygtninge og fremmedpas til statsløse personer som hidtil alene vil kunne nægtes udstedt eller inddraget, hvis tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, *stk. 4*, at Udlændingestyrelsen endvidere kan inddrage særlig rejselegitimation til en udlænding, når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af en del af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, *stk. 12, 3. pkt.*, om, at særlig rejselegitimation til udlændinge bl.a. kan inddrages, når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

Bl.a. tilfælde, hvor en udlænding har fået udstedt særlig rejselegitimation på grundlag af, at udlændingen havde en bestemt type opholdstilladelse, men hvor udlændingen ikke længere har en sådan opholdstilladelse, og det således objektivt kan konstateres, at grundlaget for udstedelsen er bortfaldet, vil være omfattet af bestemmelsen. Også tilfælde, hvor en udlænding har fået udstedt nationalitetspas, og grundlaget for at udstede særlig rejselegitimation på den baggrund er bortfaldet, vil være omfattet af bestemmelsen.

Der er med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, *stk. 4*, ikke tilsigtet nogen ændring af Udlændingestyrelsens praksis for at inddrage særlig rejselegitimation, når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, *stk. 5*, at Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter *stk. 3, nr. 1-3*, og *nr. 10*, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen ved afgørelser truffet efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, *stk. 3, nr. 1-3*, og *nr. 10*, i hvert enkelt tilfælde vil skulle fastsætte en frist for varigheden af afgørelsen på maksimalt 1 år, dog således at fristen vil kunne forlænges med

UDKAST

op til 1 år ad gangen, hvis betingelserne i de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 1-3 og nr. 10, fortsat er opfyldt.

Det bemærkes, at afgørelserne alene vil kunne gælde, så længe betingelserne i de enkelte bestemmelser fortsat er opfyldt. Den fastsatte tidsfrist vil således ikke kunne strække sig over længere tid, end hvad der er nødvendigt for f.eks. at fastholde udlændingen i Danmark.

Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen af egen drift eller efter anmodning fra den, hvem særlig rejselegitimation er nægtet, eller hvis særlige rejselegitimation er inddraget, genoptager en sag efter de almindelige forvaltningsretlige regler, hvis faktiske forhold af betydning for sagen ændrer sig væsentligt under virkningsperioden.

Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder i hver enkelt sag, om en eventuel forlængelse af fristen vil skulle fastsættes til 1 år eller kortere.

Fristen for Udlændingestyrelsens afgørelser om at nægte at udstede særlig rejselegitimation eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation regnes fra den dag, hvor afgørelsen er truffet.

Udlændingestyrelsen vil, hvis der foreligger særlige omstændigheder, kunne udstede rejselegitimation til brug for en specifik rejse til en udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om at nægte at udstede særlig rejselegitimation eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation efter den foreslåede bestemmelse i § 39 a, stk. 3, nr. 1-3, og nr. 10.

Med »særlige omstændigheder« forstår bl.a. tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes ret til familieliv, uddannelse eller arbejde med afgørende vægt taler for at give tilladelse til at foretage en specifik rejse ud af landet.

Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis der opstår dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Der vil efter omstændighederne også kunne udstedes ny særlig rejselegitimation til en udlænding, der skal foretage en specifik rejse som led i sit arbejde, hvis det vil medføre betydelig ulempe eller økonomisk tab for den pågældende eller dennes arbejdsgiver, såfremt rejsen ikke kan gennemføres.

UDKAST

Det forudsættes, at en udlænding over for hvem særlig rejselegitimation er nægtet udstedt, eller hvis særlige rejselegitimation er inddraget efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 1-3 og nr. 10, selv vil skulle søge tilladelse til at få udstedt særlig rejselegitimation med henblik på at foretage en specifik rejse, og at den pågældende i den forbindelse vil skulle dokumentere, at betingelserne herfor er opfyldt. Som eksempel på sådan dokumentation kan nævnes en erklæring fra en læge om alvorlig sygdom hos et nært familiemedlem eller en erklæring fra den pågældendes arbejdsgiver om en forestående forretningsrejse.

Det bemærkes, at rejselegitimation udstedt som følge af særlige omstændigheder alene vil kunne udstedes for det tidsrum, som er påkrævet af hensyn til rejsens varighed, og alene vil skulle være gyldigt for rejse til de lande, som udlændingen planlægger at transitere og opholde sig i. Rejselegitimationen vil skulle indleveres til Udlændingestyrelsen efter benyttelsen.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, *stk. 6*, at Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 4, der ikke kan overstige 3 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Fristen på tre år i den foreslåede bestemmelse svarer til den frist, som politiet i medfør af paslovens § 2, stk. 2, kan fastsætte for afgørelser om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af pas til danske statsborgere i tilfælde som dem, der er omfattet af den foreslåede § 39 a, stk. 3, nr. 4.

Fristen vil skulle fastsættes ud fra en konkret vurdering af, hvor tungtvejende og alvorlige de foreliggende oplysninger i den enkelte sag må anses for at være, og hvor lang en periode der må anses for nødvendig for, at den pågældendes ønske om og vilje til i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for bl.a. statens sikkerhed, vil kunne ændres.

I den forbindelse vil navnlig oplysninger om, at den pågældende har til hensigt at udrejse til et konfliktområde i udlandet, hvor vedkommende vil tilslutte sig en militant oprørsgruppe eller på anden lignende måde tage aktivt del i en væbnet konflikt, tale for, at der fastsættes en længere frist,

UDKAST

idet det i disse tilfælde som udgangspunkt må anses for tvivlsomt, om den pågældendes ønske om og vilje til at udrejse kan ændres på kortere tid.

Ligeledes vil oplysninger om, at den pågældende har til hensigt i udlandet at tage ophold i træningslejre hos en yderligtgående politisk organisation eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder, tale for, at der fastsættes en længere frist, idet det i disse tilfælde som udgangspunkt må anses for tvivlsomt, om den pågældendes ønske om og vilje til at udrejse kan ændres på kortere tid.

Endvidere vil oplysninger om, at den pågældende tidligere har været udrejst til konfliktområder i udlandet, hvor vedkommende har taget aktivt del i kamphandlinger, eller tidligere har taget ophold i en træningslejr hos en yderligtgående politisk organisation eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder, med betydelig vægt tale for, at der fastsættes en længere frist, idet det i disse tilfælde som udgangspunkt må anses for tvivlsomt, om den pågældendes ønske om og vilje til igen at udrejse kan ændres på kortere tid. Ligeledes vil oplysninger om, at den pågældende er indrejst i et konfliktområde, der i medfør af straffelovens § 114 j, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 1650 af 17. november 2020 med senere ændringer, er udpeget som et område omfattet af forbuddet mod indrejse og ophold, jf. bekendtgørelse nr. 708 af 6. juli 2019 om forbud mod indrejse eller ophold i visse konfliktområder, uden fornøden tilladelse med betydelig vægt tale for, at der fastsættes en længere frist.

Ydermere vil det tale for at fastsætte en længere frist, hvis den pågældende vurderes at være radikaliseret i så udpræget en grad, at det må anses for tvivlsomt, om den pågældendes ønske og vilje kan ændres inden for en kortere periode. Hvis den pågældende tidligere er dømt for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 om bl.a. forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og terrorisme, vil det med betydelig vægt tale for, at der fastsættes en længere frist.

Ovenstående eksempler er ikke udtryk for en udtømmende opregning af de forhold, der kan inddrages ved fastsættelsen af fristen i de konkrete sager. Der vil altid være tale om en konkret vurdering af de samlede omstændigheder i sagerne.

Ved at fastsætte den foreslåede maksimale tidsmæssige udstrækning til tre år tilsigtes det at skabe mulighed for at differentiere mellem de enkelte sager og deres forskellige karakter, hvorved alvoren af de konkrete forhold, som

UDKAST

begrunder afgørelsen, vil kunne afspejles i den tidsmæssige udstrækning af afgørelsen.

Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen af egen drift eller efter anmodning fra den, hvem særlig rejselegitimation er nægtet, eller hvis særlige rejselegitimation er inddraget, genoptager en sag efter de almindelige forvaltningsretlige regler, hvis faktiske forhold af betydning for sagen ændrer sig væsentligt under virkningsperioden.

Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, om en eventuel forlængelse af fristen skal fastsættes til 1 år eller kortere.

Der vil ved afgørelser om forlængelse af fristen kunne lægges vægt på de samme omstændigheder som ved den oprindelige afgørelse om inddragelse af særlig rejselegitimation eller nægtelse af udstedelse af særlig rejselegitimation. Det vil bero på en konkret vurdering af styrken af de omstændigheder, som har begrundet den oprindelige afgørelse, om der kan ske forlængelse alene på baggrund heraf. Alt andet lige vil den vægt, et forhold skal tillægges i vurderingen, dog svinde over tid, hvis der ikke foreligger nye forhold, der kan tale for en forlængelse.

Fristen for Udlændingestyrelsens afgørelser om at nægte at udstede særlig rejselegitimation eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation regnes fra den dag, hvor afgørelsen er truffet.

Udlændingestyrelsen vil, hvis der foreligger særlige omstændigheder, kunne udstede rejselegitimation til brug for en specifik rejse til en udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om at nægte at udstede særlig rejselegitimation eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation efter den foreslåede bestemmelse i § 39 a, stk. 3, nr. 4.

Med »særlige omstændigheder« forstår bl.a. tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes ret til familieliv, uddannelse eller arbejde med afgørende vægt taler for at give tilladelse til at foretage en specifik rejse ud af landet.

Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis der opstår dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Der vil efter omstændighederne også kunne udstedes ny særlig rejselegitimation til en udlænding, der skal foretage en specifik rejse som led i sit arbejde, hvis det vil medføre betydelig ulempe eller økonomisk tab

UDKAST

for den pågældende eller dennes arbejdsgiver, såfremt rejsen ikke kan gennemføres.

Det forudsættes, at en udlænding, over for hvem særlig rejselegitimation er nægtet udstedt, eller hvis særlige rejselegitimation er inddraget efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 4, selv vil skulle søge tilladelse til at få udstedt særlig rejselegitimation med henblik på at foretage en specifik rejse, og at den pågældende i den forbindelse vil skulle dokumentere, at betingelserne herfor er opfyldt. Som eksempel på sådan dokumentation kan nævnes en erklæring fra en læge om alvorlig sygdom hos et nært familiemedlem eller en erklæring fra den pågældendes arbejdsgiver om en forestående forretningsrejse.

Det bemærkes, at rejselegitimation udstedt som følge af særlige omstændigheder alene vil kunne udstedes for det tidsrum, som er påkrævet af hensyn til rejsens varighed, og alene vil skulle være gyldigt for rejse til de lande, som udlændingen planlægger at transitere og opholde sig i. Rejselegitimationen vil skulle indleveres til Udlændingestyrelsen efter benyttelsen.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, *stk. 7*, at Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 5, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Dog kan afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 5 kun gælde, indtil den mindreårige udlænding fylder 18 år.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 9, og betyder, at Udlændingestyrelsen ved afgørelser truffet efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 5, i hvert enkelt tilfælde skal fastsætte en frist for varigheden af afgørelsen på maksimalt 1 år, dog således at fristen kan forlænges med op til 1 år ad gangen, hvis betingelserne i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 5, fortsat er opfyldt. Fristen kan dog maksimalt forlænges, til den mindreårige udlænding fylder 18 år. Den mindreårige udlænding vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Der henvises til bemærkningerne til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 9, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 126 som fremsat, s. 45 f.

UDKAST

Det forudsættes i den forbindelse, at fristen i første omgang som udgangspunkt vil skulle fastsættes til 1 år, idet det må anses for tvivlsomt, at forældrenes ønske om og vilje til at sende den mindreårige udlænding til udlandet til forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for der at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold, vil kunne ændres inden for en kortere tidsperiode.

Det forudsættes i den forbindelse endvidere, at Udlændingestyrelsen af egen drift eller efter anmodning fra forældremyndighedsindehavere for den, hvis særlige rejselegitimation er nægtet udstedt eller inddraget, genoptager en sag efter de almindelige forvaltningsretlige regler, hvis faktiske forhold af betydning for sagen ændrer sig væsentligt i virkningsperioden.

Ved en eventuel forlængelse af fristen kan der derimod være grund til at overveje at fastsætte en kortere frist. Dette vil afhænge af de konkrete omstændigheder.

Der vil ved afgørelser om forlængelse af fristen kunne lægges vægt på de samme omstændigheder som ved den oprindelige afgørelse om nægtelse af udstedelse af eller inddragelse af særlig rejselegitimation. Det vil bero på en konkret vurdering af styrken af de omstændigheder, som har begrundet den oprindelige afgørelse, om der vil kunne ske forlængelse alene på baggrund heraf. Alt andet lige vil den vægt, et forhold skal tillægges i vurderingen, dog svinde over tid, hvis der ikke foreligger nye forhold, der kan tale for en forlængelse.

Udlændingestyrelsens afgørelse om at nægte at udstede eller at inddrage særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding vil have virkning fra den dag, hvor afgørelsen er truffet.

Udlændingestyrelsen vil, hvis der foreligger særlige omstændigheder, kunne udstede rejselegitimation til brug for en specifik rejse til en mindreårig udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om at nægte at udstede særlig rejselegitimation eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation efter den foreslåede bestemmelse i § 39 a, stk. 3, nr. 5.

Med »særlige omstændigheder« forstår bl.a. tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes ret til familieliv eller uddannelse med afgørende vægt taler for at give tilladelse til at foretage en specifik rejse ud af landet.

UDKAST

»Særlige omstændigheder« skal forstås på samme måde som i de situationer, hvor politiet kan udstede provisorisk pas til et mindreårigt dansk barn i medfør af paslovens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6. Den mindreårige udlænding vil således i videst muligt omfang skulle have mulighed for at fortsætte sin normale dagligdag.

»Særlige omstændigheder« falder i denne type sager i to kategorier: rejser, hvor der ikke er en konkret risiko for, at den mindreårige udlænding vil blive sendt til udlandet i strid med bestemmelsen i straffelovens § 215 a, eller i strid med straffelovens § 260 a, og rejser, hvor der er en risiko, men hvor tungtvejende hensyn alligevel tilsiger, at den mindreårige udlænding bør have adgang til at foretage en specifik rejse ud af landet.

Eksempler på rejser, hvor der generelt ikke vil være en risiko for, at den mindreårige udlænding vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den pågældendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for der at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold, er blandt andet lejrskoler, sportslejre og studieture.

Hvis den konkrete situation tilsiger det, vil den midlertidige rejselegitimation i den situation kunne overdrages af Udlændingestyrelsen til den mindreårige udlænding selv eller til en lærer eller en lignende omsorgs- eller myndighedsperson.

Der vil dog også kunne være tilfælde, hvor der vil være en risiko for, at den mindreårige udlænding vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den mindreårige udlændings sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for der at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller andet ægteskabslignende forhold, men hvor tungtvejende – eksempelvis familiemæssige – hensyn tilsiger, at der alligevel skal udstedes rejselegitimation. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis der opstår dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem i udlandet. Om der i denne situation vil skulle udstedes rejselegitimation, vil bero på en konkret afvejning.

Eksemplerne ovenfor er ikke udtryk for en udtømmende opremsning af tilfælde, hvor konkrete hensyn kan tale for at tillade den mindreårige udlænding at foretage en specifik rejse, og hvor det derfor vil være berettiget at udstede rejselegitimation til brug for rejsen.

UDKAST

Det forudsættes, at forældremyndighedsindehavere for den mindreårige udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om at nægte udstedelse af eller at inddrage særlig rejselegitimation, selv vil skulle søge om udstedelse af rejselegitimation under henvisning til særlige omstændigheder, og at den pågældende i den forbindelse vil skulle dokumentere, at betingelserne herfor er opfyldt. Som eksempel på sådan dokumentation kan nævnes en erklæring fra en læge om alvorlig sygdom hos et nært familiemedlem eller en erklæring fra den mindreårige udlændings skole om, at den mindreårige udlænding skal på lejrskole.

Det bemærkes, at rejselegitimation udstedt som følge af særlige omstændigheder alene vil skulle udstedes for det tidsrum, som er påkrævet af hensyn til rejsens varighed, og alene vil skulle være gyldigt for rejse til de lande, som udlændingen planlægger at transitere og opholde sig i. Rejselegitimationen vil skulle indleveres til Udlændingestyrelsen efter benyttelsen.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, *stk. 8*, at udlændingen i en periode på 5 år ikke vil kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, såfremt Udlændingestyrelsen har nægtet udstedelse af eller inddraget en særlig rejselegitimation efter *stk. 3, nr. 6-9*.

Den foreslåede bestemmelse er dels en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, *stk. 8*, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, *stk. 3, nr. 6*, dels en udvidelse til også at omfatte tilfælde af misbrug efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, *stk. 3, nr. 7-9*. Det bemærkes, at der for så vidt angår videreførelsen af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, *stk. 8*, ikke er tilsigtet en indholdsmæssig ændring af bestemmelsen. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 96 som fremsat, s. 13.

Det betyder, at en udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om at nægte udstedelse af eller at inddrage særlig rejselegitimation efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, *stk. 3, nr. 6-9*, ikke vil kunne få udstedt ny rejselegitimation i en periode på fem år regnet fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

UDKAST

Det forudsættes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen af egen drift eller efter anmodning fra den pågældende, hvis særlige rejselegitimation er nægtet udstedt eller inddraget, genoptager en sag efter de almindelige forvaltningsretlige regler, hvis faktiske forhold af betydning for sagen ændrer sig væsentligt i virkningsperioden.

Udlændingestyrelsen vil, hvis der foreligger særlige omstændigheder, kunne udstede rejselegitimation til brug for en specifik rejse til en udlænding, over for hvem der er truffet afgørelse om at nægte at udstede særlig rejselegitimation eller inddrage en allerede udstedt særlig rejselegitimation efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 6-9, selv om der ikke er forløbet fem år fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse.

Med »særlige omstændigheder« forstår bl.a. tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes ret til familieliv, uddannelse eller arbejde med afgørende vægt taler for at give tilladelse til at foretage en specifik rejse ud af landet.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der opstår dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Der vil efter omstændighederne også kunne gives tilladelse til, at en person foretager en specifik rejse som led i sit arbejde, hvis det vil medføre betydelig ulempe eller økonomisk tab for den pågældende eller dennes arbejdsgiver, såfremt rejsen ikke kan gennemføres.

Eksemplerne ovenfor er ikke udtryk for en udtømmende opremsning af tilfælde, hvor konkrete hensyn kan tale med afgørende vægt for at tillade en udlænding at foretage en specifik rejse, og hvor det derfor vil være berettiget at udstede ny rejselegitimation til brug for rejsen.

Det forudsættes, at en udlænding, over for hvem særlig rejselegitimation er nægtet udstedt, eller hvis særlige rejselegitimation er inddraget efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 6-9, selv vil skulle søge tilladelse til at få udstedt særlig rejselegitimation med henblik på at foretage en specifik rejse, og at den pågældende i den forbindelse vil skulle dokumentere, at betingelserne herfor er opfyldt. Som eksempel på sådan dokumentation kan nævnes en erklæring fra en læge om alvorlig sygdom hos et nært familiemedlem eller en erklæring fra den pågældendes arbejdsgiver om en forestående forretningsrejse.

UDKAST

Det bemærkes i den forbindelse, at rejselegitimation udstedt som følge af en sådan særlig omstændighed alene skal udstedes for det tidsrum, som er påkrævet af hensyn til rejsens varighed, og alene skal være gyldigt for rejse til de lande, som udlændingen planlægger at transitere og opholde sig i. Rejselegitimationen udstedes mod sædvanlig betaling. Rejselegitimationen skal afleveres efter benyttelsen.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, *stk. 9*, at Udlændingestyrelsen kan spærre en dansk udstedt særlig rejselegitimation i Det Centrale Pasregister, i følgende tilfælde:

- 1) Når en udlænding er i besiddelse af både dansk udstedt særlig rejselegitimation og nationalt udstedt pas eller særlig rejselegitimation udstedt af et andet land og ikke deponerer enten den dansk udstedte særlige rejselegitimation, det nationalt udstedte pas eller den særlige rejselegitimation udstedt af et andet land hos Udlændingestyrelsen.
- 2) Når der er truffet afgørelse efter *stk. 3* eller *4* om inddragelse af særlig rejselegitimation.
- 3) Når indehaveren af et fremmedpas står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister. Dette gælder dog ikke i forhold til fremmedpas udstedt til statsløse i overensstemmelse med konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers reststilling.

Det bemærkes, at der efter gældende praksis ved spærring af en dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister endvidere skal ske indberetning til de relevante databaser, herunder Schengeninformationssystemet og Interpols database for stjålne, ulovligt handlede, mistede eller ugyldiggjorte rejsedokumenter. Herved sikres, at grænsemyndighederne i såvel Danmark som andre lande har mulighed for at standse den pågældende i forbindelse med en eventuel kontrol, der foretages ved ind- og udrejsekontrol.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, *stk. 9, nr. 1*, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, *stk. 10*.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Udlændingestyrelsen vil kunne spærre et dansk udstedt rejsedokument for flygtninge eller et fremmedpas i Det Centrale Pasregister, såfremt det konstateres, at udlændingen er i besiddelse af både dansk udstedt rejselegitimation og nationalt udstedt pas

UDKAST

eller særlig rejselegitimation udstedt af et andet land og ikke deponerer det ene rejsedokument hos styrelsen.

Derved sikres det, at en udlænding, som ikke deponerer enten sit rejsedokument for flygtninge/fremmedpas eller sit nationalt udstedte pas eller særlige rejselegitimation udstedt af et andet land hos Udlændingestyrelsen, ikke længere vil kunne benytte rejsedokumentet/fremmedpasset til at rejse med.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 9, nr. 2, medfører, at Udlændingestyrelsen kan spærre en dansk udstedt særlig rejselegitimation i Det Centrale Pasregister, såfremt der er truffet afgørelse om inddragelse efter en af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 3 eller 4. Herved sikres det, at en inddraget rejselegitimation ikke vil kunne benyttes til at rejse med, f.eks. i tilfælde af, at det ikke har været muligt at inddrage rejselegitimationen fysisk.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 9, nr. 3, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 11, og medfører, at Udlændingestyrelsen kan spærre et dansk udstedt fremmedpas i Det Centrale Pasregister, såfremt indehaveren har opgivet sin bopæl i Danmark. Derved sikres det, at et fremmedpas, som tilhører en udlænding, der har opgivet sin bopæl i Danmark og står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister, ikke længere vil kunne benyttes til at rejse med.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke kunne finde anvendelse i forhold til indehavere af fremmedpas udstedt til statsløse i overensstemmelse med konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers reststilling, da det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser at spærre en statsløs persons fremmedpas, alene fordi den pågældende var registreret som udrejst i CPR. Det følger således af tillægget til statsløsekonventionen, at hvis indehaveren af et rejsedokument udstedt i medfør af statsløsekonventionen bosætter sig i et andet land end det, der har udstedt dokumentet, vil det være myndighederne i bosættelseslandet der vil skulle inddrage det gamle rejsedokument og tilbagesende det til den udstedende myndighed.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, stk. 10, at et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til

UDKAST

danske statsborgere, kan kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation, og at den særlige rejselegitimation, hvori et barn ønskes slettet, midlertidigt kan inddrages med henblik på sletning. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om sletning af børn i andre personers særlige rejselegitimation, herunder om indgivelse og behandling af anmodninger herom.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 10, *1. pkt.*, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 2. pkt., sammenholdt med bestemmelsen i § 39, stk. 12, 3. pkt., og svarer til reglen i paslovens § 2 a, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 10, indebærer, at et barn under 15 år med selvstændigt pas, selvstændigt rejsedokument for flygtninge eller selvstændigt fremmedpas af den eller dem, der har forældremyndigheden over barnet, som hidtil vil kunne kræves slettet af andre personers rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas. Bestemmelsen indebærer endvidere, at det rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas, hvori et barn ønskes slettet, vil kunne inddrages midlertidigt med henblik på sletning af barnet.

Den eller de, der ønsker et barn slettet af andre personers særlige rejselegitimation, vil skulle dokumentere at være indehaver eller indehavere af forældremyndigheden over barnet, og at der er udstedt selvstændigt pas eller særlig rejselegitimation til det pågældende barn.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de gældende bestemmelser i paslovens § 2 a og udlændingelovens § 39, stk. 12, 2. pkt., jf. Folketingstidende 2002-03, Tillæg A, side 6231 ff., side 6239, og Tillæg B, side 1241 ff.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 39 a, stk. 10, *2. pkt.*, kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om sletning af børn i andre personers særlige rejselegitimation, herunder om indgivelse og behandling af anmodninger herom. Det kan f.eks. være regler om, hvor og hvordan anmodninger om sletning af et barn skal indgives, og hvilken dokumentation der vil skulle fremlægges i den forbindelse.

Det foreslås i udlændingelovens § 39 a, *stk. 11*, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, herunder om hvilke udlændinge der er

UDKAST

omfattet af stk. 1, om indgivelse og behandling af ansøgninger om særlig rejselegitimation, om gyldighedstid og rejsebegrænsning og om deponering af rejselegitimation. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om nægtelse, inddragelse og spærring i Det Centrale Pasregister af særlig rejselegitimation til udlændinge.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 11, *1. pkt.*, om fastsættelse af regler om udstedelse af særlig rejselegitimation er en videreførelse af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 39, stk. 12, 1. pkt. Det er hensigten, at der efter bestemmelsen vil blive fastsat regler, der i det væsentlige svarer til de gældende regler i udlændingebekendtgørelsen om udstedelse af særlig rejselegitimation, ligesom det er hensigten, at reglerne i videst muligt omfang vil have lighed med reglerne for udstedelse af nationalitetspas til danske statsborgere.

Udlændinge- og integrationsministeren vil i medfør af den foreslåede bestemmelse bl.a. kunne fastsætte nærmere regler om den fysiske udformning mv. af særlig rejselegitimation, herunder vil der kunne fastsættes regler om, at form og udseende mv. skal følge de tilsvarende regler om pas til danske statsborgere tilpasset kravene til den særlige rejselegitimation.

Udlændinge- og integrationsministeren vil i medfør af den foreslåede bestemmelse endvidere bl.a. kunne fastsætte nærmere regler om, hvilke udlændinge der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 1, om udstedelse af særlig rejselegitimation. Der vil i medfør heraf kunne fastsættes regler om, hvilke opholdstilladelser eller opholdsgrundlag der giver mulighed for, at Udlændingestyrelsen vil kunne udstede særlig rejselegitimation til den pågældende, ligesom der vil kunne fastsættes regler om, at særlig rejselegitimation vil kunne udstedes, når særlige grunde i øvrigt taler herfor. Det forventes, at der i medfør af bestemmelsen vil blive fastsat regler om, at de samme grupper af udlændinge, som i dag i medfør af udlændingebekendtgørelsen vil kunne få udstedt særlig rejselegitimation, fremadrettet også vil kunne få udstedt særlig rejselegitimation, idet det dog samtidig forventes at blive tydeliggjort, at også tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger, vil kunne få udstedt særlig rejselegitimation.

Udlændinge- og integrationsministeren vil endvidere i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne fastsætte regler om bl.a. indgivelse af og

UDKAST

behandlingen af ansøgninger om særlig rejselegitimation. Det kan f.eks. være regler om, hvilken form for dokumentation der kan kræves vedlagt en ansøgning, til hvilken myndighed og hvordan ansøgninger skal indgives og regler om personligt fremmøde i forbindelse med en ansøgning.

Udlændinge- og integrationsministeren vil herudover kunne fastsætte regler om bl.a. gyldighedstid og rejsebegrænsning og om deponering af rejselegitimation. Det kan f.eks. være regler om længden af rejselegitimationens gyldighedsperiode, herunder forskellig gyldighedsperiode for forskellige persongrupper, f.eks. børn. Det kan endvidere f.eks. være regler om, i hvilke tilfælde og over for hvilke grupper af udlændinge der vil skulle fastsættes en rejsebegrænsning i den særlige rejselegitimation, samt i hvilke tilfælde der vil kunne ske ophævelse af en fastsat rejsebegrænsning. Det kan desuden f.eks. være regler om, i hvilke tilfælde der skal ske deponering af en udlændings nationalitetspas eller anden rejselegitimation, og i hvilke tilfælde nationalitetspasset eller rejselegitimationen vil skulle udleveres til den pågældende igen, herunder om vejledning til udlændingen i den forbindelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 11, 2. pkt., vil udlændinge- og integrationsministeren kunne fastsætte nærmere regler om nægtelse, inddragelse og spærring i Det Centrale Pasregister af særlig rejselegitimation til udlændinge. Det kan f.eks. være regler om, hvordan en afgørelse om inddragelse eller spærring skal meddeles den pågældende udlænding, og om hvilke myndigheder der vil skulle underrettes om en sådan afgørelse.

Det foreslås i § 39 a, stk. 12, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse af laissez-passes, herunder om, hvilke udlændinge der er omfattet af stk. 2, og om indgivelse og behandling af ansøgninger om laissez-passes til udlændinge.

Der vil efter den foreslåede bestemmelse bl.a. kunne fastsættes regler om, hvilke udlændinge der har mulighed for at få udstedt et laissez-passes og i hvilke situationer, samt om gyldighedstiden for et laissez-passes, og hvilke områder og lande et laissez-passes vil kunne anvendes til at rejse i. Der vil endvidere bl.a. kunne fastsættes regler om, hvilken form for dokumentation der kan kræves vedlagt en ansøgning, hvilken myndighed og hvordan ansøgninger skal indgives til og regler om personligt fremmøde i forbindelse med en ansøgning.

UDKAST

Det bemærkes, at der med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse ikke tilsigtes ændringer i forhold til gældende praksis for udstedelse af laissez-passes. For en beskrivelse af gældende praksis for udstedelse af laissez-passes henvises til pkt. 2.3.1 i lovforslagets bemærkninger.

Til nr. 3

Efter udlændingelovens § 44, stk. 2, betales for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

I paslovens §§ 4 a og 4 b er der fastsat gebyr for udstedelse af pas til danske statsborgere og for optagelse af digitalt fingeraftryk i forbindelse hermed.

Efter paslovens § 4 c fordobles gebyrerne efter §§ 4 a og 4 b, hvis et gyldigt eller udløbet pas tilhørende pasansøgeren ikke fremvises ved ansøgning, eller hvis passet fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse af pas eller udstedelse af nyt pas i gyldighedsperioden.

Det foreslås i udlændingelovens § 44, stk. 2, at indsætte en henvisning til paslovens § 4 c, således at der for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelsen af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens §§ 4 a, 4 b, og 4 c.

Det betyder, at gebyret for udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen fremover vil skulle fordobles, hvis en gyldig eller udløbet rejselegitimation tilhørende udlændingen ikke kan fremvises ved ansøgning, eller hvis rejselegitimationen fremvises i ødelagt stand i forbindelse med ansøgning om fornyelse heraf eller udstedelse af ny rejselegitimation i gyldighedsperioden.

Til nr. 4

Udstedelse af laissez-passes er i dag ikke nærmere reguleret i udlændingeloven, men følger af praksis på udlændingeområdet, og indgivelse af en ansøgning om laissez-passes er ikke gebyrbelagt.

UDKAST

Det foreslås i udlændingelovens § 44 efter stk. 2, at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter der ved indgivelse af en ansøgning til Udlændingestyrelsen eller til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om udstedelse af laissez-passes efter § 39 a, stk. 2, betales et gebyr på 300 kr. for ansøgere, der er fyldt 18 år, og et gebyr på 150 kr. for ansøgere under 18 år, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Det betyder, at der fremadrettet som udgangspunkt ved indgivelse af en ansøgning om laissez-passes til Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration vil skulle betales et gebyr på 300 kr., når ansøgeren er fyldt 18 år, og et gebyr på 150 kr., når ansøgeren er under 18 år.

Det er alderen på ansøgningstidspunktet, der vil være afgørende for størrelsen af det gebyr, ansøgeren skal betale for indgivelse af ansøgningen om laissez-passes.

Gebyret er skønsmæssigt fastsat under hensyntagen til bl.a. prisen på rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, som udgør 890 kr. i 2021-niveau for en voksen, og overstiger ikke de omkostninger, der er forbundet med behandlingen af en ansøgning om udstedelsen af et laissez-passes.

Gebyret vil blive pris- og lønreguleret en gang årligt den 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 44, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, hvortil der henvises

Der vil efter den foreslåede bestemmelse ikke skulle betales gebyr i forbindelse med udstedelse af laissez-passes til en udlænding, hvor Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet.

Det vil f.eks. kunne være tilfældet ved første indrejse i Danmark for et familiesammenført familiemedlem til en herboende flygtning, hvor familiemedlemmet ikke er i besiddelse af eller i stand til at skaffe sig nationalitetspas eller anden gyldig rejselegitimation, og hvor Udlændingestyrelsen derfor af egen drift i forlængelse af behandlingen af ansøgningen om familiesammenføring bemyndiger udstedelse af laissez-passes via en dansk repræsentation i udlandet med henblik på udlændingens indrejse i Danmark.

UDKAST

Til nr. 5

Efter udlændingelovens § 44, stk. 3, kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 32, stk. 6, at der opkræves et gebyr, der fastsættes omkostningsbestemt, for udstedelse af hvert opholdskort, der udstedes på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse, eller når udlændingen ønsker ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde. Der opkræves dog ikke gebyr for opholdskort, der udstedes ved ændring af personnummer, udlændingenummer, personidentitet, opholdsgrundlag eller ved navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller skilsmisse.

Efter den foreslåede nye affattelse af § 44, stk. 3, der bliver *stk. 4*, opkræves et gebyr på 1200 kr. for genudstedelse af et opholdskort, der er udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse eller udlændingens ønske om ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde. Der opkræves ikke gebyr for udstedelse af opholdskort som følge af ændring af personnummer, udlændingenummer, personidentitet, opholdsgrundlag eller navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller skilsmisse.

Forslaget indebærer, at størrelsen af det beløb, der skal betales i gebyr for udstedelse af erstatningsopholdskort, vil fremgå af udlændingeloven som et fast beløb i stedet for at blive fastsat omkostningsbestemt i en vejledning, der udstedes årligt. Forslaget indebærer endvidere, at gebyret vil være det samme, uanset om der ansøges om udstedelse af erstatningsopholdskort i Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen.

Det foreslåede beløb på 1200 kr. (afrundet) er udregnet på baggrund af de to styrelsers omkostninger til udstedelse af erstatningsopholdskort.

Gebyret vil blive pris- og lønreguleret en gang årligt den 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 44, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, hvortil der henvises.

UDKAST

Der ændres med forslaget ikke på, hvornår der skal betales gebyr for udstedelse af et erstatningsopholdskort. Den foreslåede affattelse er således, bortset fra forslaget om, at gebyret fastsættes i loven i stedet for omkostningsbestemt, med mindre sproglige justeringer en sammenskrivning af de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 44, stk. 3, og udlændingebekendtgørelsens § 32, stk. 6.

Det bemærkes, at udlændingebekendtgørelsens § 32, stk. 6, vil blive ophævet, hvis lovforslaget vedtages.

Til nr. 6

I lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås det, at det i udlændingelovens § 44, stk. 3, fastsættes, at der ved indgivelse af en ansøgning til Udlændingestyrelsen eller til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om udstedelse af laissez-passer efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, betales et gebyr på 300 kr. for ansøgere, der er fyldt 18 år, og et gebyr på 150 kr. for ansøgere under 18 år, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

I lovforslagets § 1 nr. 5, foreslås det, at det i udlændingelovens § 44, stk. 4, 1. pkt., fastsættes, at der for genudstedelse af et opholdskort, der er udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse eller udlændingens ønske om ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde, opkræves et gebyr på 1200 kr.

Det foreslås i udlændingelovens § 44 at indsætte et *stk. 5*, hvorefter gebyrerne efter stk. 3 og 4 pris- og lønreguleres en gang årligt den 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste kronebeløb. Udlændinge- og integrationsministeren bekendtgør hvert år, hvilken regulering der skal finde sted.

Det betyder, at det i udlændingelovens § 44, stk. 3, fastsatte gebyr for indgivelse af en ansøgning til Udlændingestyrelsen eller til Styrelsen for International Rekruttering om udstedelse af laissez-passer, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, og det i udlændingelovens § 44, stk. 4, fastsatte gebyr for

UDKAST

genudstedelse af et opholdskort, jf. lovforslagets § 1, nr. 5, en gang om året vil blive pris- og lønreguleret.

Pris- og lønreguleringen vil skulle ske på baggrund af den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks, og det herefter fremkomne beløb vil skulle afrundes til det nærmeste kronebeløb. Udlændinge- og integrationsministeren vil hvert år skulle bekendtgøre, hvilken regulering der skal finde sted.

Til nr. 7

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 1, at afgørelser efter udlændingeloven med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5 og 9, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., træffes af Udlændingestyrelsen.

Det foreslås i § 46, stk. 1, at ændre henvisningen til § 46, stk. 9, til en henvisning til bestemmelsens stk. 10.

Forslaget er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 7, i udlændingelovens § 46 efter stk. 7, foreslås indsat et nyt stk. 8, hvorefter § 46, stk. 8-10, bliver stk. 9-11.

Med den foreslåede ændring sikres det, at der sker en korrekt henvisning i udlændingelovens § 46, stk. 1, til undtagelserne fra udgangspunktet om, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelse efter udlændingeloven.

Til nr. 8

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 1, at afgørelser efter udlændingeloven med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5 og 9, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., træffes af Udlændingestyrelsen.

Afgørelser om bl.a. laissez-passers efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, vil således kunne træffes af Udlændingestyrelsen i medfør af § 46, stk. 1.

UDKAST

Det foreslås i § 46 efter stk. 7, at indsætte et nyt *stk. 8*, hvorefter afgørelser om laissez-passer efter § 39 a, stk. 2, foruden af Udlændingestyrelsen, jf. stk. 1, kan træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det betyder, at afgørelser om laissez-passer efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 2, udover at ville kunne træffes af Udlændingestyrelsen efter § 46, stk. 1, også vil kunne træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i det omfang, der er behov for det på denne styrelses sagsområder.

Til nr. 9

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 7, nr. 4, kan Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejslegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 10 og 11, ikke påklages.

Det foreslås i § 46 a, stk. 7, nr. 4, at ændre henvisningen til § 39, stk. 10 og 11, til en henvisning til § 39 a, stk. 9.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af, at reglerne om spærring af særlig rejslegitimation i Det Centrale Pasregister foreslås flyttet fra udlændingelovens § 39, stk. 10 og 11, til den nye bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Med den foreslåede ændring sikres det, at der i udlændingelovens § 46 a, stk. 7, nr. 4, sker en korrekt henvisning til reglerne om spærring af særlig rejslegitimation.

Til nr. 10

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, kan Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af dansk rejsedokument for flygtninge indbringes for Flygtningenævnet.

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt., har påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, opsættende virkning.

Det foreslås i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt., at ændre henvisningen til nr. 1-6, til en henvisning til nr. 1-3 og 5-6, så alene påklage til Flygtningenævnet af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-3 og 5-6, har opsættende virkning.

UDKAST

Påklage af en afgørelse som nævnt i udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, om Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af udstedelse eller inddragelse af dansk rejsedokument for flygtninge vil således fremover ikke have opsættende virkning.

Det betyder, at hvis Udlændingestyrelsen f.eks. træffer afgørelse om at inddrage et rejsedokument for flygtninge, fordi indehaveren af rejsedokumentet ikke længere har opholdstilladelse i Danmark som flygtning, eller fordi det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, så vil afgørelsen have virkning med det samme, også selv om den måtte blive påklaget til Flygtningenævnet.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2022.

Det betyder, at ansøgninger om særlig rejselegitimation til udlændinge indgivet fra og med den 1. januar 2022 vil skulle behandles efter bestemmelserne i den foreslåede § 39 a i udlændingeloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 2.

Det bemærkes, at der ved behandlingen af ansøgninger om særlig rejselegitimation indgivet fra og med den 1. januar 2022, hvor der måtte være mistanke om misbrug af en tidligere udstedt særlig rejselegitimation, vil kunne lægges vægt på en ansøgers tidligere adfærd i den forbindelse. Tilsvarende vil der i forbindelse med en eventuel sag om inddragelse af en udlændings særlige rejselegitimation, der påbegyndes efter lovens ikrafttræden, kunne lægges vægt på udlændingens adfærd forud for lovens ikrafttræden. Hvis Udlændingestyrelsen f.eks. efter lovens ikrafttræden bliver bekendt med, at en udlænding ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtig fortielse over for styrelsen før lovens ikrafttræden uretmæssigt har fået udstedt særlig rejselegitimation, vil der kunne lægges vægt på sådanne oplysninger i forbindelse med en eventuel inddragelsessag.

Det betyder endvidere, at ansøgninger om udstedelse af laissez-passer indgivet fra og med den 1. januar 2022 vil skulle ske i medfør af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 2.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 2, ikke finder anvendelse på ansøgninger om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det betyder, at ansøgninger om udstedelse af særlig rejselegitimation, der er indgivet før lovens ikrafttræden, vil skulle behandles efter de hidtil gældende regler. En ansøgning om særlig rejselegitimation, der er indgivet før lovens ikrafttræden, vil således f.eks. ikke kunne nægtes udstedt under henvisning til, at Udlændingestyrelsen har en mistanke om, at ansøgeren har forsøgt at stille sin rejselegitimation til rådighed for tredjemand, når det ikke er et åbenlyst tilfælde af misbrug.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 1, nr. 3 og 4, ikke finder anvendelse på ansøgninger om udstedelse af dansk rejselegitimation og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, eller for ansøgninger om udstedelse af laissez-passer, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det betyder, at gebyret for udstedelse af dansk rejselegitimation og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen ikke vil kunne fordobles for ansøgninger, der er indgivet før lovens ikrafttræden. Det betyder endvidere, at der ikke vil kunne opkræves gebyr for ansøgninger om laissez-passer, som er indgivet til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration før lovens ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 1, nr. 5, indeholdende den foreslåede nye affattelse af udlændingelovens § 44, stk. 3, der bliver stk. 4, ikke finder anvendelse på ansøgninger om genudstedelse af opholdskort, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det betyder, at der vil skulle betales et gebyr på 1200 kr. for at ansøge om genudstedelse af opholdskort fra og med den 1. januar 2022, mens der for ansøgninger, der indgives inden den 1. januar 2022, vil skulle betales et omkostningsbestemt gebyr i overensstemmelse med reglen i udlændingebekendtgørelsens § 32 stk. 6. Det er de beløb, der fremgår af Udlændinge- og Integrationsministeriets Vejledning nr. 10004 af 11. december 2020 om regulering pr. 1. januar 2021 af beløbssatser efter udlændingeloven m.v.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 5*, at § 1, nr. 10, ikke finder anvendelse på klager indbragt for Flygtningenævnet før lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det betyder, at klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af udstedelse af rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument, som er indbragt for Flygtningenævnet før den 1. januar 2022, fortsat vil have opsættende virkning.

Det foreslås i *stk. 6*, at regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 39, stk. 12, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af udlændingelovens § 39 a, stk. 10, 3. pkt., og stk. 11.

Efter udlændingelovens § 39, stk. 12, fastsætter udlændinge- og integrationsministeren regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 744 af 22. april 2021.

Som følge af lovens § 1, nr. 1, ophæves udlændingelovens § 39, stk. 12. Som følge af lovens § 1, nr. 2, indsættes en ny bemyndigelsesbestemmelse i udlændingelovens § 39 a, stk. 10, 3. pkt., og stk. 11.

Det foreslåede § 2, stk. 6, betyder, at reglerne i bekendtgørelse nr. 744 af 22. april 2021, som er fastsat i medfør af bl.a. udlændingelovens § 39, stk. 12, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter, der udstedes i medfør af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 39 a, stk. 10, 3. pkt. og stk. 11.

Til § 3

Efter udlændingelovens § 66 gælder loven ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås på den baggrund, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovens § 1 ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

Det betyder, at lovens § 1 om ændring af udlændingeloven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at disse bestemmelser dog ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 415 af 13. marts 2021, § 25 i lov nr. 982 af 26. maj 2021, og senest ved § 1 i lov nr. 1192 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 39. --- <i>Stk. 2-4. ---</i> <i>Stk. 5.</i> Udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke selv kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, kan, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, nægtes, hvis ansøgeren flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation, i anledning af at rejselegitimationen er bortkommet, eller hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme, jf. dog stk. 6. <i>Stk. 6.</i> Udstedelse af rejsedokument for flygtninge i medfør af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 og fremmedpas til statsløse i medfør af statsløsekonventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling kan kun nægtes efter stk. 5, hvis tvingende</p>	<p>1. § 39, stk. 5-12, ophæves.</p>

hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger det.

Stk. 7. Udstedelse af særlig rejselegitimation til en mindreårig udlænding, der ikke selv kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, kan, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, nægtes, når der er grund til at antage, at den mindreårige udlænding ellers vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den pågældendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for at indgå ægteskab eller for at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold.

Stk. 8. Nægtes udstedelse af særlig rejselegitimation efter stk. 5 eller 6, med henvisning til at ansøgeren flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation, i anledning af at rejselegitimationen er bortkommet, vil ansøgeren i en periode på 5 år ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Stk. 9. Nægtes udstedelse af særlig rejselegitimation efter stk. 7, skal Udlændingestyrelsen fastsætte en frist for afgørelsen, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Dog kan afgørelser truffet efter stk. 7 kun gælde, indtil den mindreårige udlænding fylder 18 år. Den mindreårige udlænding vil i

den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen kan spærre en dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister, såfremt en udlænding er i besiddelse af både dansk udstedt rejselegitimation og nationalt udstedt pas og ikke ønsker at deponere den dansk udstedte rejselegitimation eller det nationalt udstedte pas hos styrelsen.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan spærre et dansk udstedt fremmedpas i Det Centrale Pasregister, såfremt indehaveren står registeret som udrejst i Det Centrale Personregister.

Stk. 12. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske

UDKAST

statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.	<p>2. Efter § 39 indsættes:</p> <p>»§ 39 a. Udlændingestyrelsen kan udstede særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Der kan i særlige tilfælde udstedes laissez-passer til en udlænding til brug for indrejse i, udrejse fra eller tilbagerejse til Danmark.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Udlændingestyrelsen kan, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument i følgende tilfælde:</p> <ol style="list-style-type: none">1) Når der er rejst sigtelse mod udlændingen for et strafbart forhold, som kan antages at medføre frihedsstraf, og der på grund af sagens beskaffenhed eller udlændingens forhold er grund til at antage, at den pågældende vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet.2) Når udlændingen er idømt frihedsstraf, som ikke er afsonet, eller er pålagt bødestraf eller konfiskation, som ikke er erlagt, eller for hvilken sikkerhed ikke
---	--

	<p>foreligger, og der på grund af sagens beskaffenhed eller udlændingens forhold er grund til at antage, at den pågældende vil unddrage sig ansvaret ved udrejse af landet eller forbliven i udlandet.</p> <p>3) Når udlændingens udrejse ville stride imod bestemmelser i lovgivningen, der har til formål at sikre en persons tilstedeværelse her i landet, indtil den pågældende har opfyldt forpligtelser over for det offentlige eller over for private, som påhviler den pågældende.</p> <p>4) Når der er grund til at antage, at udlændingen har til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.</p> <p>5) Når udlændingen er mindreårig, og der er grund til at antage, at udlændingen ellers vil blive sendt til udlandet til forhold, der bringer den pågældendes sundhed eller udvikling i alvorlig fare, eller for at indgå ægteskab eller for at indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed</p>
--	---

	<p>eller i et andet ægteskabslignende forhold.</p> <p>6) Når udlændingen flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation i anledning af, at rejselegitimationen er bortkommet.</p> <p>7) Når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at udlændingen i ulovlig hensigt har forvansket eller fjernet dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger eller har ladet andre personer forvanske eller fjerne dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger.</p> <p>8) Når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at udlændingen har stillet eller forsøgt at stille sin rejselegitimation til rådighed for tredjemand, eller at udlændingens rejselegitimation er blevet benyttet til uberettiget indrejse her i landet eller i et andet EU- eller Schengenland af en tredjemand.</p> <p>9) Når udlændingen ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtig fortielse over for Udlændingestyrelsen uretmæssigt skaffer sig en rejselegitimation eller bevirker, at en for</p>
--	---

	<p>udlændingen udfærdiget rejselegitimation ikke kommer til at indeholde den pågældendes billede, rigtige navn, fødselsdato eller andre persondata.</p> <p>10) Når det i øvrigt skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Udlændingestyrelsen kan endvidere inddrage særlig rejselegitimation udstedt til en udlænding, når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 1-3 og nr. 10, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 4, der ikke kan overstige 3 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Udlændingestyrelsen skal fastsætte en frist for afgørelser</p>
--	--

	<p>truffet efter stk. 3, nr. 5, der ikke kan overstige 1 år. Fristen kan forlænges med indtil 1 år ad gangen. Udlændingen vil i den periode, der er fastsat af Udlændingestyrelsen, ikke kunne få udstedt ny rejselogitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Dog kan afgørelser truffet efter stk. 3, nr. 5, kun gælde, indtil den mindreårige udlænding fylder 18 år.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Nægtes udstedelse af eller inddrages særlig rejselogitimation efter stk. 3, nr. 6-9, vil udlændingen i en periode på 5 år ikke kunne få udstedt ny rejselogitimation, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Udlændingestyrelsen kan spærre en dansk udstedt særlig rejselogitimation i Det Centrale Pasregister, i følgende tilfælde:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Når en udlænding er i besiddelse af både dansk udstedt særlig rejselogitimation og nationalt udstedt pas eller særlig rejselogitimation udstedt af et andet land og ikke deponerer enten den dansk udstedte særlige rejselogitimation, det nationalt udstedte pas eller den særlige rejselogitimation udstedt af et andet land hos Udlændingestyrelsen. 2) Når der er truffet afgørelse efter stk. 3 eller 4 om inddragelse af særlig rejselogitimation.
--	--

	<p>3) Når indehaveren af et fremmedpas står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister. Dette gælder dog ikke i forhold til fremmedpas udstedt til statsløse i overensstemmelse med konventionen af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling.</p> <p><i>Stk. 10.</i> Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Den særlige rejselegitimation, hvori et barn ønskes slettet, kan midlertidigt inddrages med henblik på sletning. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om sletning af børn i andre personers særlige rejselegitimation, herunder om indgivelse og behandling af anmodninger herom.</p> <p><i>Stk. 11.</i> Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, herunder om hvilke udlændinge der er omfattet af stk. 1, om indgivelse og behandling af ansøgninger om særlig rejselegitimation, om gyldighedstid og rejsebegrænsning</p>
--	---

UDKAST

	<p>og om deponering af rejselegitimation. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om nægtelse, inddragelse og spærring i Det Centrale Pasregister af særlig rejselegitimation til udlændinge.</p> <p><i>Stk. 12.</i> Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse af laissez-passer, herunder om, hvilke udlændinge der er omfattet af stk. 2, og om indgivelse og behandling af ansøgninger om laissez-passer.«</p>
<p>§ 44. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.</p>	<p>3. I § 44, stk. 2, ændres »§ 4 a og § 4 b« til: »§§ 4 a, 4 b og 4 c«.</p> <p>4. I § 44 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Ved indgivelse af en ansøgning til Udlændingestyrelsen eller til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om udstedelse af laissez-passer efter § 39 a, stk. 2, betales et gebyr på 300 kr. for ansøgere, der er fyldt 18 år, og et gebyr på 150 kr. for ansøgere under 18 år, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.«</p> <p>Stk. 3 bliver herefter stk. 4.</p>

UDKAST

<p><i>Stk.</i> 3. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q.</p>	<p>5. § 44, stk. 3, som bliver stk. 4, affattes således: <i>»Stk. 4.</i> For genudstedelse af et opholdskort, der er udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse eller udlændingens ønske om ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde, opkræves et gebyr på 1200 kr. Der opkræves ikke gebyr for udstedelse af opholdskort som følge af ændring af personnummer, udlændingenummer, personidentitet, opholdsgrundlag eller navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller skilsmisse.«</p>
	<p>6. I § 44 indsættes som <i>stk. 5</i>: <i>»Stk. 5.</i> Gebyrerne efter stk. 3 og 4 pris- og lønreguleres en gang årligt den 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste kronebeløb. Udlændinge- og integrationsministeren bekendtgør hvert år, hvilken regulering der skal finde sted.«</p>
<p>§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5 og 9, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58</p>	<p>7. I § 46, stk. 1, ændres <i>»og 9«</i> til: <i>»og 10«</i>.</p>

UDKAST

<p>i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen. <i>Stk. 2-10. ---</i></p>	<p>8. I § 46 indsættes efter stk. 7 som nyt stykke: »Stk. 8. Afgørelser om laissez-passer efter § 39 a, stk. 2, kan foruden af Udlændingestyrelsen, jf. stk. 1, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.« Stk. 8-10 bliver herefter stk. 9-11.</p>
<p>§ 46 a. --- <i>Stk. 2-6. ---</i> <i>Stk. 7.</i> Følgende afgørelser kan ikke påklages: 1)-3) --- 4) Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselogitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 10 og 11. <i>Stk. 8-9. ---</i></p>	<p>9. I § 46 a, stk. 7, nr. 4, ændres »§ 39, stk. 10 og 11« til: »§ 39 a, stk. 9«.</p>
<p>§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1: 1)-3) --- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument. 5)-8) --- <i>Stk. 2.</i> Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises.</p>	<p>10. I § 53 a, stk. 2, 5. pkt., ændres »nr. 1-6« til: »nr. 1-3 og 5-6«.</p>

Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. For så vidt angår udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, anses afgørelsen dog først for påklaget til Flygtningenævnet efter 14 dage fra tidspunktet for, at Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet til udlændingens kundskab. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning. 5. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.

Stk. 3-4. ---

UDKAST